

καὶ πρῶτος ἐν φιλοσοφίᾳ ἂν ἀντίποδα ἀνάμασε, καὶ σταχυίον, καὶ διαλεκτικὴν, καὶ ποιήματα, καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τὸν προμήκη, καὶ τῶν περάτων ἢ τῆν ἐπίπεδον ἐπιπέδων, καὶ θεοῦ πρόνοιαν.

25 καὶ πρῶτος τῶν φιλοσόφων ἀντίπερος πρὸς τὸν λόγον ἢ τοῦ λυσίου τοῦ κεφάλου, ἐκβέμενος αὐτὸν κατὰ λέξιν ἐν τῷ φαίδρῳ, καὶ πρῶτος ἐκείνησε τῆς γραμματικῆς τὴν δύναμιν. πρῶτος τε ἀντειρηκῶς σχεδὸν ἀπασί τοῖς πρὸ αὐτοῦ, ζητεῖται διὰ τὴ μὴ ἐμνημόνευσε δημοκρίτου, τούτου, φησὶν ἢ Νεάνθης ἢ Κυλικῆνος, εἰς Ὀλύμπια ἀνόντος, τοὺς Ἕλληνας ἀπαντας ἐπιστραφῆναι πρὸς αὐτὴν ὅτε καὶ Διώνη συνέμιξεν μέλλοντι στρατεύειν ἐπὶ Διονύσιον. ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων φαβάρινου φέρεται, ὅτι Μιθριδάτης ὁ Πέρσης ἀνδριάντα Πλάτωνος ἀνέθετο εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ ἐπέγραψε, Μιθριδάτης ὁ ῥοδοβάτου Πέρσης ἢ μούσας εἰκόνα ἀνέθετο Πλάτωνος, ἢν Σιλανίου ἐποίησεν.

26 σκ. * Φησὶ δ' Ἡρακλείδης ὅτι ἢ νέος ἂν οὕτως ἢν αἰδήμων καὶ κόσμιος, ὥστε μηδέποτε ἐφθῆναι γελῶν ὑπεράγαν. τοιοῦτος δ' ἂν, ὅμως ἐσκόφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κομικῶν. ἢ ὅτι πειμπτες γούν ἐν αὐτοχάρει φησὶν οὕτως,

84 *Αντίποδα ἀνάμασε*] Ambrosii codex *ἀντίποδες*, melius. *Idem*.
 85 *Τὸ ἐπίπεδον ἐπιπέδων*] Vide quæ notat Proclus libro secundo in primum Euclidis, in illum locum, *Ἐπίπεδον ἐπιπέδων ἴστων*, &c. *Idem*.
 86 *Contra Lyfiam Cephalii filii sermonem dixit, totidem λ' ἐν τῷ ἐν Πλάτῳ ποστῶν*] Quo quidem sermone Lyfias affirmabat, gratificandum magis esse non amatoris, quam amatoris; quæ disputatio est apud Platonem in Phædro: in quo dialogo Phædro inducitur, qui hunc ipsum Lyfiam sermonem Socrati perenti ex libro recitat. *Aldeh*.
 87 *Νεάνθης Κυζικηνος*] Qui & ἑλληνικῶς scriptus, & πρὸς τὴν ἑβραϊκῶν, & ὅσων. Athenæus cap. 56. 28. & 187. 8. & 88. 21. *Idem*.
 88 *Μούσας εἰκόνα ἀνέθετο Πλάτωνος*] Apud antiquos qui statuarum alienarum erigebant, solentem eam certis diebus consecrare. Inque Mithridates statuarum quam erigebat Platoni, Musis dedicavit. Sic Gorgias ille Leontinus, statuarum sibi positarum, Apollini Delphico eam consecravit, refert Athenæus. Et apud Theoricum amator quidam sic canit,
Αἰεὶ μοι ἵκαν ὅσα Κρόνος ἦν ἄνακτος πειπέδων
Χρόνος ἀρπύριον κ' ἀνακτῆρα τῶν Κρόνου.
 Hunc morem etiam apud Romanos fuisse servatum re-

Et primus in Philosophia nominavit Antipodas, et elementum, et Dialecticam, et Poëmata, et prelongum in numero. Extremorumque planam superficiei, ac Dei providentiam. * Primusque Philosophorum orationi Lyfiae Cephalii filii contradixit, ipsam ad verbum exponens in Phædro. Primusque Grammaticæ vim speculatus est. Cumque primus omnibus ferè qui ante se fuerant contradixerit, quæri solet, cur Democriti mentionem non fecerit. Refert Neanthes Cyzicæ hunc cum in Olympia aliquando ascendisset, Græcorum in se omnium ora convertisse, ac eodem tempore Dionem congressim, adversus Dionysium bellare institutum. Porro in primo Commentariorum Phavorini fertur, Mithridatem Perfam Platonis statuarum in Academia locale, ita inscriptam; Mithridates Rhodobasi filius Perfer, Musis imaginibus Platonis dicavit, Silanionis opus. * Tradit Heraclides juvenem Platonem adeo fuisse verecundum ac compositum, ut nunquam risibile nisi modice, deprehensus sit. Com tamen esset ejusmodi, ne sic quidem comicorum convicia effugit. Theopompus enim in Autochare sic ait:

ἢ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων φαβάρινου φέρεται, ὅτι Μιθριδάτης ὁ Πέρσης ἀνδριάντα Πλάτωνος ἀνέθετο εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ ἐπέγραψε, Μιθριδάτης ὁ ῥοδοβάτου Πέρσης ἢ μούσας εἰκόνα ἀνέθετο Πλάτωνος, ἢν Σιλανίου ἐποίησεν.

89 *Νέος ἂν οὕτως ἢν αἰδήμων*] Spreutippus apud Apulejum laudar divinæ verecundie Platonis juvenis idoleum. *Idem*.
 90 *Ὁσιώπιμπτες*] Γραφίταις Ὁσιώπιμπτες. Sed altero illo nomine, non hoc, alibi etiam appellatur. *H. Steph.*
Ὁσιώπιμπτες γούν ἐν αὐτοχάρει] Testantur doctissimi viri Stephanus & Sambucus, feribi in quibusdam libris Ὁσιώπιμπτες: quæ est sine dubio vera lectio. Lege *Ὁσιώπιμπτες γούν ἐν αὐτοχάρει*. Sic citatur ab Athenæo reperies. & Harpocratione, *Ἐνακτῶματα*. *H. Casaub.*
Theopompus in Autochare.] Theopompum non illum quidem Chium, historiarum (scriptorem sed Comicum, cujus apud Athenæum multa nominantur dramata, ex quibus ἢ ὀνομαζέται, & αὐτοχάρει nullam mentionem facit. *Aldeh*.

Unum enim ne unum quidem est, — ἢ ἐν γὰρ ἴστων οὐδὲ ἓν. Sed vix duo sunt unum, narrat ut Plato. Sed et Anaxandrides in Thesco, Quando vorabat oleas, nosser ut Plato. Timon quoque ita illum annominacione læsit; Ut confidit Plato astutus miracula finxit. Et Alexis in Meropide, In tempore ipso tu venisti, vorum ego Surfum ac deorsum tristis, ut Plato, fertur Misera, labore frustra læssi curribas. Erratum in Anchyone, Ignota nobis naves, planè curfians Platonis instar, ac nosces capere et nitrum. Amphius in Amphicrate, S. Atqui bonum illud quod nancisci cogitas Te posse, propter hanc, certe id minus scio Platonis illud quam bellum bonum ὀ herc. H. Adverte ergo.

28 In Dexidemie verò ait, Aliud nil potes quam mærore, mi Platone, Et fronte semper corrugata, ut cochlea. Cratinus in subditio, Hæmo et proserpè, mentemque et sensus habet.

— ἢ ἐν γὰρ ἴστων οὐδὲ ἓν. Ταῦ δὲ δύο μάλιστα ἐστίν, ἢ Φησὶ Πλάτων, ἀλλὰ καὶ ἢ Ἀναξανδρίδης ἐν Θησοῖ. Ὅτε τὰς μορίας ἐτρογγεν, ὥσπερ Πλάτων. ἀλλὰ καὶ Τίμων, οὕτω παραγραμματίζων αὐτὸν, ἢ Ὡς ἀνέπλασε Πλάτων, πεπλασμένα θαύματα εἰδώς.

27 ἢ Ἄλεξις Μεροπίδι, Εἰς καιρὸν ἦκεις, ὡς ἔγωγ' ἀπορομένη ἂνω κατὰ τὴν περιπατοῦσ', ὥσπερ Πλάτων, Σοφὸν οὐδὲν εὐρήν', ἀλλὰ κοπιῶντ' ἀπέλη, Καὶ ἐν Ἀγκυλιῶνι, Λέγεις περὶ ἂν οὐκ οἶσθα, συγγενεῖς τρέχων Πλάτωνι, καὶ γνώσῃ λίτρον καὶ κρόμμυον. ἢ Ἄμφιος Ἀμφικράτει, Τὸ δ' ἀγαθὸν ὀ τι ποτ' ἐστίν, οὐ σὺ τυγχάνειν Μέλλεις διὰ ταύτην, ἦτον αἶδα τοῦτ' ἐγώ, Ὡς δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν. Πρόσεται δὲ. ἢ Ἐν δὲ Δεξιδημιῳ, — ὦ Πλάτων, 28 Ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθραπαζέων μόνον, Ὡς περ κοχλίας σεμνῶς ἐπικραῖας τὰς ἐφρῶς. ἢ Κρατίνος Ψευδοπυροβολισμῶν, Ἀνθρώπος εἰ δηλονότι, καὶ ψυχὴν ἔχεις.

91 *Ἐν γὰρ ἴστων οὐδὲ ἓν*] Videtur Theopompus Platonem irridere, quod negaret τὸν μὲν ἄλλο εἶναι numerum: quanquam hoc non Platonis placium magis est quam aliorum philosophorum. *H. Casaub.*
Unum enim, ne unum quidem est. Duo vero vix unum sunt, ut ait Plato.] Verus isti Theopompi videntur designare sententiam Platonis in Phædone, sive potius dubitationem, sub Socratis persona sic loquentis. *Ἐπιπέδων ἴστων ἢ ἐν αὐτοχάρει ἢ, καὶ οὐκ ἴστων τῶν δύο, & τα quæ sequuntur.* *Aldeh*.
 92 *Anaxandrides in Thesco*.] Poeta comicus, cujus fabulæ xxx. ab Athenæo citantur. *Idem*.
 93 *Ut confidit Plato cogitavit miracula finxit*.] Non potui annominacionem omnino ex Græco exprimerè ob linguarum diversitatem. Græce enim sic: ὡς ἀνέπλασε Πλάτων, πεπλασμένα θαύματα εἰδώς, quod anplationis genus adlitterario ab aliis appellatur. Verum hunc Timonem de Platone citat Athenæus lib. 12. ita scribens. *Ὡς καλῶς ἢ Τίμων περὶ αὐτοῦ ἴφα, ὡς ἀνέπλασε Πλάτων πεπλασμένα θαύματα εἰδώς.* quo in loco corrigendus est Athenæi locus ex Lætrio, & pro θήματα θήματα legendum est. &

ex Athenæo apud Lætrium, pro ἀνέπλασε legendum est ἀνέπλασε, sic enim melius annominacione servatur. *Idem*.
 94 *Alexis in Meropide*.] Hujus Athenæus centum et duodecim fabulas citat, in quibus est quidem parastus, qui à Lætrio paulo inferius citatur: de Meropide tamen, & Anchyone nulla fit mentio. *Idem*.
 95 *Amphius in Amphicrate*.] Comicus & ipse poeta, cujus apud Athenæum tredecim fabulæ citantur, nulla de Amphicrate & Deximide facta mentione, nisi si alius est apud Athenæum Amphicrates, & alius apud Lætrium: quod ego non existimo. *Idem*.
 96 *Ὡς δέσποτ'*.] Antea legebatur τὸ τὸ Πλάτωνος: & hæc verba πρόσεται δὲ ἴστων posita erant, tanquam ab his versus quartus inciperet. Sed retinendo articulum illum τῶν, longior erit versus quam ut possit illi addere duo illa vocabula, πρόσεται δὲ. Quare merito ex aliquorum exemplarium consensu, Anaclylus ille substitutus fuit. *Hem. Steph.*
 97 *Cratinus in Ψευδοπυροβολισμῶν*.] Cratini duo Comici fuerunt, senior & junior, quorum fabula nulla apud Athenæum fertur hoc nomine. *Aldeh*.

Κατὰ μὲν Πλάτωνι οὐκ εἶδα, ὑπνοῦ δ' ἔρχιν. Ἀλέξιος Ὀλυμπιόδωρου, Σώμα μὲν ἐμοῦ τὸ θνητὸν αὖθις ἐγένετο, τὸ δ' ἀθάνατον ἐξήρε πρὸς τὸν αἴρα. Ταῦτ' εὖ σχολῆ Πλάτωνος;

Καὶ ἐν Παρασίτῳ, ἢ μετὰ Πλάτωνος ἀδελφεῶν καταμύνας. χλυδάζει δ' αὐτὸν καὶ 98 Ἀναξίλας ἐν Βοτρυλίῳ 129 καὶ Κίρκη καὶ Πλουσία. * 100 Ἀριστίππος δ' ἐν τῷ τεταρτῷ περὶ πάλαιας τρυφῆς, Φησὶν αὐτὸν Ἀστέρης μερικίου τίνος, ἀστρολογεῖν συνασκουμένου ἑρασθῆναι, 101 ἀλλὰ καὶ Δίωτος τοῦ πρᾶσιμίου. 102 ἐνίοι καὶ Φαίδρου Φασί. θηλεῦν δὲ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ταδε τὰ ἐπιγράμματα, ἀ καὶ πρὸς αὐτοῦ γενέσθαι εἰς αὐτοῦς, 103 Ἀστέρης εἰσαθρεῖς ἀστὴρ ἑμός· εἶδε γενεῖμην Οὐρανοσ, αἷς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σε βλέπω.

Καὶ ἄλλο, Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐν ζωόσιν ἔως, Νῦν δὲ θανάω λάμπεις ἑσπερος ἐν Φθιμίονος. * 104 Δάκρυα μὲν ἑκάβη τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξί, Μοῖραι ἐπέκλωσαν δῆποτε γενομέναισ, Σοὶ δὲ, Δίω, ῥέζωντι καλῶν ἐπινικίων ἔργων, Δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν.

98 Anaxilas in Botrylione. Circe, & Divitibus.] De Divitibus, & Circe est apud Athenzum cap. 106. 15. & 48. 25. de Botrylione nulla mentio. Idem. 99 Kai Plousias] Apud Athenzum citatur aliquoties Anaxilas in Plousias. If. Casaub. 100 Aristippus autem in quarto de deliciis adolescentulm.] Platonem amori nimio plus, quam philosophum deceret, deditum fuisse multi tradiderunt: ex quibus Dicaearchus cum liberius accusavit, quemadmodum est apud Ciceronem lib. 4. Tusc. quest. Philosphi, loquit, sumus exorti, & multere quidem nostro Platone. quem non injuria Dicaearchus accusat, qui potius austeritatem tribueremus. Aldob. 101 Sed & Dionem quoque.] Quem omnibus expolitum à se doctissimis ad liberandam patriam incitavit, ut ait Cic. in 1. de Oratore, loco à nobis supra citato. quem citam in Siciliam rediit, quod & Elianus lib. 3. de var. hist. docet his verbis. Πλάτων δὲ ὁ Ἀριστῶνος Δίωκα κατέβημεν εἰς Σικελίαν, καὶ δὲ αὐτῷ συν-

Juxta Platonem, vix scio, verum arbitror. Alexis Olympiodoro, Homo fuit quidem, mortale in me quod fuit: Mortale quod non fuit, in auram evanuit. Num hæc ex Platonis schola?

Et in Parasito, Aut cum Platone solitarium loqui. Sublannat et hominem Anaxilas in Botrylione, et in Circe, et Divitibus feminis. * Aristippus autem in quarto de Antiquis 129 delitit, ait illum adolescentis cujusdam Stelle nomine, qui cum eo Astrologice dabat operam, amore captum; sed et Dionis cajus meminimus. Nonnulli et Phaedrum fuisse epigrammata ab eo in illos conscripta. O utinam calum fierem cum sidera cornis, Mi Stella, ut multis in te oculis tuerer.

Et aliud, Jam dudum vivis lucas lucifer, at nunc Extinctus lucis Hesperus Elysiis. * In Dionem verò in hunc modum, Et lacrymas Hecuba, et Trojanis fata puellis Docereve recens ex genitrice satis. At tibi post partos proleclero Marte triumphos, Spes reliqua est nullis clare Dion superis.

διόλου καὶ ἰδῆσαι, διὰ τούτου τελευτῆα τὸν Διονεῖο κατέλοιπον. Idem. 102 Quidam & Phædrum ajunt.] Quod quidem haud negare videtur Athenzus lib. 11. quamvis in eo Platonem refellat, quod in Phædro Socratem cum Phædro loquentem fecerit, qui multo ante Phædrum fuerit, ut saltem illis de rebus cum eo loqui non possent. Idemque his verbis. ἀνὴρ ποτὶ καὶ Φαίδρου εὐ μῦθο κατὰ Σωκράτην ἴσται, ἵκανο γὰρ καὶ ἡρώωνος αὐτῶν γυναικῶν. Idem. 103 Ἀστέρης εἰσαθρεῖς ἀστὴρ ἑμός.] De his Platonis verbis vide Athenzum & Apulejum, qui pleurosq. convertit, in Apologia pro seipso prima. If. Casaub. Astra inspectas astrum meum.] Quidam legunt in imperandi modo, non indicandi. nam pro εισαθρεῖς legunt εισαθρεῖς, quamvis Lætrii lectionem magis probent; quem in eo quoque sequendum putant, ut non, quemadmodum est in ipsorum editione, ex

Te patria ampla fovet, cumulas te civis honore, Quo mihi nunc mentem perdis amore Dion?

Hoc enim illius sepulcro inscriptum Syraculis tradunt. * Quin et Alexim amasse fertur, et Phædrum, quemadmodum diximus, in quo scripsit in hunc modum, Nunc quoniam nihil est quoquo se vorteret omnis, Solum quod pulcher visus Alexi ait: Quid mi animo ut canibus prodis, mox inde molestus Detroctas, Phædrum sicine perdidimus? Archæanassa quoque Colophoniam ulum esse, in quam sic scripsit, Archæanassa mihi est meretrix Colophoniam, sciris Cujus et in rugis sedis acerbis amor. Quas miseri flammæ, per quanta incendia abissis, Libata illa quibus prima juncta fuit.

* In Agathonem item, Sausia dans Agathon, animam ipse in labra tenebam: Hægra etenim properans tanquam abitura fuit. Item aliud, Mælo ego te ferio. tu me si diligis, illud suscipe: me imparti et virginitate tua.

duobus unum fiat distichon, sed ut separatim legantur. Aldob. 104 Lacrymas quidem Hecuba.] Hoc epigramma non est in ἀπολογία proxime edita, sed neque aliud, quod sequitur, in Alexim compositum; quæ cur omissa sint, nescio. Idem. 105 Ὠπταί] Pro Ὠπταί legitur etiam Ὠπταί. At pro πᾶς τὸ ἐπιπνεύμεται, in Anthol. epigr. habetur, πᾶς ἐπιπνεύμεται. Henr. Steph. 106 Εἰτ' ἀνίσεις] Corrige cum Stephano, viro maximo, ἀνίσεις qui in sua versione sensum, quem non exhibent alii, pulchre expressit. Mer. Casaub. 107 Archæanassam quoque habuisse fertur.] Quod quidem Athenzus, qui sedulo omnia colligit, quæ in Platonem non belle dici possunt, haud omisit. eodem quoque tetraecho, quod hic à Lætrio profertur, in medium allato. ὁ δὲ καλῶς, inquit, ἡμῶν Πλάτωνος οὐκ Ἀρχαίανασσαν τὸν Κολοφώνιος εἰσαίαν ἔγραψα; ἢ καὶ αὐτὸν εἰς πόλιν ταδε. Tetraecho autem non eodem modo apud Athenzum legitur, quo apud Lætrium.

Κεῖσαι δ' εὐρυχόρου ἐν πατρίδι, τήμις ἀστῆσι, Ὡ ἐμὸν ἐκμύνας θυμὸν ἔρωτι Δίω. τοῦτο καὶ ἐπιγεγραμμένον Φησὶν ἐν Συρακούσαισ ἐπὶ τῷ τάφῳ. * ἀλλὰ μὴ καὶ Ἀλέξιδος, Φασίν, ἑρασθῆεις καὶ Φαίδρου, καθὰ προείρηται, τοῦτον ἐπαίησε τὸν τρόπον.

Νῦν ὅτι μὴδὲν Ἀλέξιος ἔσθον μόνον εἶψ' ὅτι καλῶς 105 Ὠπταί, καὶ πάντη πᾶς τις ἐπιστρέφεται. Θυμῶ, τί μὴνύεις κυσιν ὀστέων; 106 εἰτ' ἀνίσεις Ἰστερον. οὐχ οὕτω Φαίδρον ἀπαλώσαμεν; 107 ἔχων τε Αρχαίανασσαν, εἰς ἣν καὶ αὐτὴν οὕτω παῖσαι, 108 Αρχαίανασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν, Ἡς καὶ ἐπὶ ρυτίδων ἔζητο ὄρυμνος ἔρωσ. Ἀ δειλοί, νεότητος ἀπαντήσαντες ἐκείνης Πρωτοπλάου, δι' ὧσης ἤλθετε πυρκαϊῆς. * Ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀγαθῶνα, 32 Τὴν ψυχὴν, Ἀγαθῶνα Φιλῶν, ἐπὶ χεῖλεσιν εἶχον. Ἡλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβησομένη, Καὶ ἄλλο, Τῷ μῆλω βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἐκούσα Φιλεῖς με, Δεξάμενη, τῆς σῆς παρθένης μεταδός.

& quidem, ut opinor, apud Athenzum melius legitur autem sic. Αρχαίανασσα ἔχω τὸν ἐκ Κολοφῶνος εἰσαίαν, Ἡς καὶ ἐπὶ ρυτίδων ὄρυμνος ἔρωσ. (Apud Athenzum autem πικρὸς ἐπιπνεύμετος.) Α δειλοί νεότητος ἀπαντήσαντες ἐκείνης Πρωτοπλάου, δι' ὧσης ἤλθετε πυρκαϊῆς. Aldob. 108 Ἀγαθῶνα.] Aliter hæc scripta invenies in Anthol. epigr. pag. 232. meæ editionis. In versu secundò, Ἡς καὶ ἐπὶ ρυτίδων ὄρυμνος ἔρωσ. (Apud Athenzum autem πικρὸς ἐπιπνεύμετος.) In tertio, Ἡ νίος ἰθὺσασα ἀποδηψαντες ἑρασταί Πρωτοπλάου. Sed Athenzus quoque illam scripturam agnoscit; non hanc. Ac fortassis (ut alibi dixi) mutata fuit illa scriptura ab iis quorum auribus insoles erat hic participii ἀπαντήσαντες usus cum genitivo; quom alioqui itidem ἀνίσεις apud Herodotum exicit cum genitivo, pro τυχίη; habeturque hunc ipsum usum apud Homerum verbum ἀνίσεις. Henr. Steph.

109 Εἰ δ' ἄρ' ὁ μὴ γίνετο νοεῖς, τούτ' αὐτὸ λα-
βοῦσα
Σκέψαι τὴν ἄρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.
110 Μέλων ἔγωγ', βάλλει με Φιλῶν στίσι. ἀλλ'
ἐπίνευσον,
Ξανθίππη, καὶ γὰρ καὶ σὺ μαραινόμεθα.
33 * Φασὶ δὲ καὶ τὸ 111 εἰς τοὺς Ἐρετριέας τοὺς σαγην-
νευθέντας αὐτοῦ εἶναι
Εὐβοίης γένος ἦμεν Ἐρετριῶν, ἀγχι δὲ Σού-
ρων
Κέμεθα· Φεῦ γαίης τόσσον ἀΦ' ἡμετέρης.
Κακέεινο,
Ἄ Κύπρις Μούσαισι, Κοράτια τὰν Ἀφροδίταν
Τιματ', ἣ τὸν ἔρωτ' ἕμμιν ἐΦέπλισσαι.
Δι' Μούσαι ποτὶ Κύπριν, Ἀρει τὰ στωμίλια
ταῦτα
ἡμῖν οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.
καὶ ἄλλο,
112 Χρυσὸν ἀνὴρ εὐρῶν, ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ
ὁ χρυσὸν
ὄν λίπεσεν οὐχ εὐρῶν, ἦψεν δὲ εὐρε βρόχον.
34 * ἀλλὰ τὰ Μέλων ἀπεχθῶς ἔχων πρὸς αὐτόν,
Οὐ τοῦτο, Φησὶ, 113 θάυμαστον εἰ Διονύσιος ἐν
Κορίνθῳ, ἀλλ' εἰ Πλάτων ἐν Σικελίᾳ. 114 οἷκε δὲ

109 Εἰ δ' ἄρ' ὁ μὴ γίνετο νοεῖς.] δι, quod abominor:
vel, quod Di noisus; in animotibus est: satis clarè, ut
opinor. Mer. Casaub.
110 Μέλων ἔγωγ', βάλλει με Φιλῶν στίσι.] Rectè viderunt
viri docti distichum à superiortibus? If. Casaub.
Μέλων ἔγωγ', βάλλει με Φιλῶν στίσι.] Rectè viderunt
viri docti distichum à superiortibus alicuè, omnem penè venustatem; & vix tolerabilem
sensum elici ex verbis. Scribamus autem: βάλλει
με Φιλῶν στίσι. Cur romant; petendum ex superiortibus.
Opat igitur, ut aliquis ejus amator (mos notus
vel ex superiortibus:) se faciat, quò vel sic fillia
fuit liceat. Unius literulæ mutatione, & sensus & venustas in tuto & aperto; ut pluribus verbis opus non
sit. Mer. Casaub.
111 Εἰς τῶν Ἐρετριέας τοὺς σαγηνευσθέντας] Historia
est apud Herodotum, & Platonem ipsum libro tertio
De legibus. If. Casaub.
112 Ἀνὴρ οὐκ ἐρετριεύς.] Expressius & venustius
videtur hoc distichon, si quomodo ab aliis editum est,
apud Laërtium quoque legatur, nimirum sic;
Χρυσὸν ἀνὴρ οὐκ ἐρετριεύς, ὁ δ' ἄλλοισι. ἄρ' ὁ μὴ εὐρῶν
ἔλιπε, ὁ δ' οὐχ εὐρῶν ἀνὴρ ἔλιπε βρόχον.

Hoc fieri si posse negas, hoc suscipere mē-
lum, et
Quam percat parvo tempore forma vide.
Mālum ego, me jacularur amat qui te.
anne quēso
Xanthippe, tibi mox nam et mihi forma
perit.
* Ajunt, et illud in Eretrienfies, inlidis]
exceptos, ipsius esse,
Eubœa fumus Eretrium genus: at prope
Sufas
Condimur, heu nostra tam procul à pa-
tris.
Et illud,
Hæc Venus ad Musas, Venerem exhorre-
scite nymphæ,
In vos armatas aut amor inflicta.
Cui contra Musa: Lepida hæc joca tolle
procamur.
Aliger huc ad nos non volat ille puer.
Item aliud,
Annum qui reperit, laqueum abijcit: al-
tor amissus
Auro, collo aptas quem reperit la-
queum.
* At verò Molon hostili adversus illum]
animo, Non id, ait, esse mirandum, si Dio-
nyfus Corinthi, sed si Plato esset in Sicilia.

Quomodo enim apud Laërtium legitur, sub nomine
Statylei Flacci editum est. Aldob.
113 Nisi quod Xenophonem quocumque.] Hæc eadem A-
thenæus lib. 11. ut ab eo Laërtius accepisse videatur;
ejus verba sunt hæc, εἰ ταῦτά τις ἀποβλέπει τὰ τοῦ
καλοῦ Ξενοφάντος, ἐπιγινώσκων δύναται, ἢ εἰς
πρὸς αὐτὸν ὁ καμνητότατος Πλάτων ἔδραστον, ἢ
τῆς φιλικίας εἶχε ἀρχὴν πρὸς αὐτόν, εἰ ἀδελφὸς
αὐτοῦ, αἰθερίας τῆς ἰσῆας ἐκείνος ἀρετῆς, καὶ ἰσῆας
καὶ πρὸς πρῶτον διδύμου. οὐ μόνον ἔξ ὧν πρὸς Κόρυν
εἰκόσαστο, τεκμαίρομαι ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑποβί-
σιων. Aldob.
114 Ita similia ante scripserunt, Symposium.] A-
thenæus loco supra citato. συμποσίον μὲν γὰρ, inquit,
γενιάσθων ἀφῆσται. Vide Athenæum lib. 11. cap.
148. multa alia in hac sententiam dicentem. Idem.
116 Eὐ τῶν Νόμων ἐ Πλάτων] Locus est libro ter-
tio, ubi ait Cyrum fuisse regem bonum & patriæ a-
mantem: sed παλιὰν οὐ παράπαν ἀφῆσται. If. Cas.
Aurem etiam in legibus Plato ejus paliam commenta-
tionem esse ait: necesse enim Cyrum talem fuisse.] Locus est
Platonem in tertio de legibus, c. 536. in quo de
Cyro sic loquitur. μορὸν ἴσται δὲ τὸν πρὶ γι Κύρου τὰ
μὲν ἀλλ' αὐτὸν παρατρέφει τ' ἀγαθὸν εἰναὶ καὶ φιλοπέλει,
παιδείᾳ δὲ ἀδελφῶν ἔχθρα τὰ παράπαν, εἰσὸς μὲν τὸ
αὐτὸ τὸν νοῦν προσερχόμενος, quibus verbis hæud ob-
scure significat, quod à Xenophonte de ejus institu-
tione dicta sint, falsa esse. Platonis auctoritatem fecit
aut Cicero, cum dixit Cyrum à Xenophonte
DIOGENIS LAËRTII.

Videtur et Xenophon haudquaquam ami-
co in illum fuisse animo. Nam veluti con-
tentionis studio familia scripsere: Symposi-
um, Socratis defensionem, Commentaria
moralia. Ad hæc ille de Republica;
hic Cyri scriptis Institutionem, quam in
suis legibus Plato fictam dixit: neque enim
ejusmodi fuisse Cyrum. Tum ambo cum
Socratem semper habeant in ore, nisiquam
reperies sui invicem fecisse mentionem. Se-
mel tantum Xenophon Platonem meminit
35 in tertio Commentariorum. * Fertur et
Antisthenes eorum que scripserat
quippam recitare vellet, orasse illum ut
adesset recitanti. Et cum roganti cujusmo-
di id esset, libri ejus titulum explicuisset,
De eo, inquit, quod non sit contradicen-
dum. Tu ergo, ait ille, de hoc ipso quo-
modo scribis? et cum doceret contra suam
venire sententiam, scriptis adversus Plato-
nem dialogum, Sathonem illum inscribens.
Ex eo jam alienis animis in se invicem fac-
re. Ajunt Socratem cum Platonis Lyfidem
audisset recitari, Proh dii immortales,
dixisse, quam multa de me mentitur ado-
lescens. Scriptis quippe non pauca vir ille,

κουσίας ἀπαλοῦν χυλῶς. If. Casaub.
Videtur autem Xenophonem quocumque.] Hæc eadem A-
thenæus lib. 11. ut ab eo Laërtius accepisse videatur;
ejus verba sunt hæc, εἰ ταῦτά τις ἀποβλέπει τὰ τοῦ
καλοῦ Ξενοφάντος, ἐπιγινώσκων δύναται, ἢ εἰς
πρὸς αὐτὸν ὁ καμνητότατος Πλάτων ἔδραστον, ἢ
τῆς φιλικίας εἶχε ἀρχὴν πρὸς αὐτόν, εἰ ἀδελφὸς
αὐτοῦ, αἰθερίας τῆς ἰσῆας ἐκείνος ἀρετῆς, καὶ ἰσῆας
καὶ πρὸς πρῶτον διδύμου. οὐ μόνον ἔξ ὧν πρὸς Κόρυν
εἰκόσαστο, τεκμαίρομαι ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑποβί-
σιων. Aldob.
115 Ita similia ante scripserunt, Symposium.] A-
thenæus loco supra citato. συμποσίον μὲν γὰρ, inquit,
γενιάσθων ἀφῆσται. Vide Athenæum lib. 11. cap.
148. multa alia in hac sententiam dicentem. Idem.
116 Eὐ τῶν Νόμων ἐ Πλάτων] Locus est libro ter-
tio, ubi ait Cyrum fuisse regem bonum & patriæ a-
mantem: sed παλιὰν οὐ παράπαν ἀφῆσται. If. Cas.
Aurem etiam in legibus Plato ejus paliam commenta-
tionem esse ait: necesse enim Cyrum talem fuisse.] Locus est
Platonem in tertio de legibus, c. 536. in quo de
Cyro sic loquitur. μορὸν ἴσται δὲ τὸν πρὶ γι Κύρου τὰ
μὲν ἀλλ' αὐτὸν παρατρέφει τ' ἀγαθὸν εἰναὶ καὶ φιλοπέλει,
παιδείᾳ δὲ ἀδελφῶν ἔχθρα τὰ παράπαν, εἰσὸς μὲν τὸ
αὐτὸ τὸν νοῦν προσερχόμενος, quibus verbis hæud ob-
scure significat, quod à Xenophonte de ejus institu-
tione dicta sint, falsa esse. Platonis auctoritatem fecit
aut Cicero, cum dixit Cyrum à Xenophonte
DIOGENIS LAËRTII.

non ad historice veritatem, sed ad institutionis exem-
plum scriptum esse. Eundem Platonem locum citat A-
thenæus lib. 11. qui quod hic Laërtius ait, idem con-
firmat, tantum non adfectionem in Platonem adot-
nans his verbis, καὶ τὸ πρὶ Νόμου δὲ ἐ Πλάτων κα-
ταλογίζομαι ἰκαροὺς τὸν παρανοήσαντα, οὐδὲ κατὰ μί-
κρον τοῦ Ξενοφάντος μανθάνει. καὶ πρὶ τῶν Κόρυν οὐδ'
μὲν λέγει, ὡς ἡ πρώτη ἐκείνης ἰστικαίτης πάντα τὰ
πάτρια, ὁ δὲ Πλάτων ἀπὸ τῆς ἰστικαίτης ἐ τῆς ἰσῆας
Φοῖ, afferens deinceps locum Platonem quem supra
citavimus. Aldob.
117 Nisi quod Xenophon tertio commentariorum de
Platone.] Col. 429. tom. 2. his videlicet verbis. Σω-
κράτης δὲ ἴσται δὲ αὐτῶν διὰ τὴν χαριεὶν τὸν Πλάτωνος,
καὶ διὰ Πλάτωνος, μόνος ἴσται. Idem.
118 Dialogum, quem Sathonem inscripsit, contra
Platonem composuit.] De quo mentionem Athenæus
eodem lib. 11. facit, ut mihi Laërtius ab eo hæc omnia
mutatus esse videatur. de Antisthene igitur sic
scribit c. 249. ἀλλὰ μὴ οὐδ' Ἀντισθένης ἴσται, καὶ γὰρ
καὶ οὗτος πολλοὺς εἶπεν κακῶς, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Πλά-
τωνος ἀπεχθῆτο, ἀλλὰ καλῶς αὐτὸν φοβητικῶς Σά-
θωνα, τὸν ταῦτον ἔχοντα τὸν ἐπιγραφὴν διόλογον ἰσθί-
δωνος, quod idem scripsit etiam c. 111. 35. Idem.
119 Non pauca enim qua Socrate nuncupat dixit,
vir ille literis mandavit.] Athenæus lib. 11. loco sepe
à nobis citato, narrat, Platonem in Dialogis mul-
ta finxisse dicta, que nunquam dicta sunt: sic Gort-
A a

36 εἶρεκε Σωκράτης, γέγραφεν ἀνθρ. * εἶχε δὲ Φι-
 λάρχως ἑ Πλάτων καὶ πρὸς Ἀριστίππου. ἐν γούν
 τῶ περι ψυχῆς διαβάλλων αὐτὸν Φησιν, ὅτι οὐ
 παρηγοῖτο Σωκράτης τελευτῶντι, ἀλλ' ἐν Αἰγί-
 νῃ ἢ καὶ συνέγγυς. 121 καὶ πρὸς Αἰσχίνην δὲ τινα
 Φιλαρμίαν εἶχε. Φασὶ δ' ὅτι δὴ περ καὶ αὐτὸς
 εὐδοκίμει παρὰ Διονυσίῳ. ἂν ἐλθόντα δ' ἀπορίαν,
 ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παρεφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίπ-
 που συσταθῆναι. τούτ τε λόγους εὐς Κρίτωνι πε-
 ριτέθενκε, ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ περὶ τῆς Φυγῆς
 συμβουλευόντι, Φησὶν ἰδομένους εἶναι Αἰσχίνου
 τὸν δ' ἐκείνῳ περιβαίνει διὰ τὴν πρὸς τούτῳ δυσ-
 37 μένειαν. * αὐτοῦ δὲ Πλάτων οὐδαμῆτιν αὐτοῦ
 συγγραμμάτων μνήμην πεποιήται, 122 ὅτι μὴ ἐν
 τῷ περι ψυχῆς, καὶ ἀπολογία. Φησὶ δ' Ἀριστο-
 τέλης τὴν τῶν λόγων ἰδέαν αὐτοῦ, μεταξὺ ποιή-
 ματος εἶναι καὶ πέζου λόγου. τούτῳ μόνον παρα-
 μέναι Πλάτωνι φαβαρίνος περὶ Φησὶν ἀναγινώ-
 σκοντι τὸν περι ψυχῆς, τούτῳ δ' ἄλλους ἀναστῆ-
 ναι πάντας. ἐνὶ τε Φασίν ὅτι Φίλιππος ὁ Ὀπουν-
 τισ τοῦ νόμου αὐτοῦ μετέγραψεν ὕτας ἐν κηρῶ.
 τούτῳ δὲ καὶ τὴν ἔπινομίδα Φασίν εἶναι. ΕὐΦο-
 ρίων δὲ καὶ Παναίτιος εἰρήμασι, 123 πολλάνκις ἐ-
 στραμίμην εὐρῶσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς πολιτείας,
 124 ἢ πολιτείας Ἀριστέχενος Φησὶ πᾶσαν σχεδὸν
 ἐν τοῖς Πρωταγόρου γεγραφῆναι ἀντιλογικαίς.
 38 * λόγῳ δὲ πρῶτον γράψαι αὐτὸν τὸν Φαίδρον

que Socrates non dixit. * Fuit illi et ad-
 versus Aristippum haud obscura similtas.
 Nam in libro De anima insinuat,
 quod abierit morientis Socrati, cum in
 Aegina non procul abesset. Erat illi cum
 Aeschine quoque, ut fertur, contentio. quip-
 pe cum à Dionysio magni fieret, egenique
 rerum omnium ad eum profectus esset, à
 Platone despectum, atque ab Aristippo
 fuisse commendatum. Porro fermones,
 quos Critonem fecit in carcere loquentem,
 cum Socrati suaderet fugam, Aeschinis fuis-
 se tradit Idomeneus: illi verò à Platone,
 hujus odio, fuisse attributos. * Ejus ve-
 37 rum nusquam in libris suis Plato mentionem
 fecisse deprehenditur, praeterquam in li-
 bro De immortalitate Animae, et in So-
 cratis defensione, idque tenetur. Enim-
 vero styli ipsius genus, inter poema et
 profanum orationem medium ait Aristoteles
 fluere. Hunc solum Platoni attulisse
 didisse, quodam loco Phavorinus ait, cum
 librum De anima recitaret, reliquos omnes
 furtive scisse. Plerique autem Platoni Philip-
 pum Opuntium ipsius leges quae erant in
 cera, transcripsisse; hujus et Epinomia
 esse ajunt. Euphorion ac Panaxius, ini-
 tium librorum de Republica sapienter inven-
 tum, inversum atque immutatum, dixere.
 Eam ipsius Rempublicam Aristoxenus to-
 tam fecisse in Protagorae Contradictionibus
 asserit scriptam. * Phaedrum primò illum 38

gia autem inquit, quod ἀναγνώσας ἡ Γεργίας τὸν Πλάτωνος διήλεγε, πρὸς τῶν παρῶντα ἴσται, ὅτι οὐδὲ τούτων ἴσται, οὐτὴ ἴσται παρὰ Πλάτωνος, in quo videtur mihi Athenaeus non magis Platonem, quam dialogorum morem defendere. Idem.
 120 Erat Plato Aristippo quoque infensus. [Athenaeus eodem libro, c. 250. de Platone loquens. ἰδομένους γὰρ, inquit, Πλάτων Φασίν εἶναι, καὶ κατὰ τὴν οὐδαμῆς ἰδομένους. καὶ γὰρ Ἀριστίππου πρὸς Διονυσίου ἀπολογία αὐτῶν ἴσται. Idem.
 121 Aeschinus quoque amulatione quadam ambittiosa elatibatur. [A quo etiam Xenocratem, quem propter paupertatem unum habebat discipulum, abduxit, ut est apud Athenaeum eodem. lib. ii. his verbis. Αἰσχίνου τῆς πτωχότητος ὄντος, καὶ μαθητὴν ἰνα ἔχοντος Ξενοκράτους, καὶ τούτῳ ποιητικῶν. Idem.
 122 Praeterquam in libro de anima. [U apologia.]
 * Librum de anima Phaedromem intelligit, in quo est Phaedon cum omnes narrans, qui Socrati morienti adfuerunt. de Platone autem quasi excusans, ita loqui-

tur, Πλάτων δὲ, οἰμαι, ἠθέησι. in apologia autem Socrates nominatis multis, qui sibi aderant, ad extremam inquit, ὅδη δὲ Ἀδύμιατος ἡ Αἰστίνας, οὐ ἀλλήλεις αὐτοῦ Πλάτων. Idem.
 123 Παλλάνκις ἐπινομίαν εἰρημαίαν τὸν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας Dionysius Halicarn. De collocatione veterum, Ὁ δὲ Πλάτων τὸν αὐτοῦ διήλεγε κατὰ τὸν καὶ βοτρωχίον, καὶ πάντα τριπλῶς ἀπαρίσκει, οὐδὲ λαντε ὀρθόκωντα γενομένη ἴσα. πᾶσι γὰρ ὅπου τὰς φιλαρμίαν γράμμα τὰ περὶ τῆς Φιλαρμίαν τῆς ἀπὸ ἰστορομένη, τὰ τε ἄλλα, καὶ δὲ καὶ τὰ περὶ τὸν ἄλλος, ἢ τελευτῶντας αὐτῷ λέγοντι ἰσθῆναι ποικίλως μετακείμενῳ τὸν ἀρχὴν τῆς πολιτείας ἔχοντα τὸν Κατίδον χρίσι ἐν Παναίτι μετὰ Γαλαξίαν τοῦ Αἰστίνας. Meminit & Quinell. lib. 8. extremo. H. Calaub.
 124 Hic politeras Aristoxenus Φησὶ πᾶσαν σχεδὸν ἐν τούτῳ, ἢ καὶ ἰσοκρίσθαι σχεδὸν ὅλον παρὰ Πρωταγόρου ἐν τούτῳ ἀντιλογικαίς Φησὶ φαβαρίνος. & hoc sepe facit Laertius. Idem.

scripsisse fama est. Habet enim quaestio illa nonnihil juvenile. Porro Dicaearchus totum id scribendi genus, ut grave ac molestum carpit. Platonem tradunt cum vidisset quendam aleis ludentem inerepasse, et cum ille, Quam me in parvis reprehendis, diceret, respondisset: At est consuetudo non parva res. Rogatus an ipse celebre aliquid dicitam, sicuti superiorum, futurum esset: Primum, inquit, comparare oportet nomen, tum multa fore. Ingresso aliquando Xenocrati, Cede, inquit, hunc servum; nam ipse quod iratur sim, nequa. * Cuidam item fervorum, Jam, inquit, vapulasses, nisi iratur essem. Cum equo infedisset, continuo descendit, dicens, Vereri se, ne equi infans, seque effretur. Ebris consuleri solitus erat, ut in speculo si studiose intuerentur, fore enim ut ejusmodi feditate deterrerentur. Potare usque ad ebrietatem nisi quomodo docere monbat, praeterquam in diebus sehis in largivis vini. Somnus item immodicus illi displicebat. In legibus siquidem ait, Dormitior autem nemo ullius precii est. Veritatem suaviorum auditu omnibus quae dicerentur. Alii, vera loqui jucundius omnibus, dixisse putant. Sic autem et de veritate dixit in legibus. * Praclarum quiddam est veritas, d hoesper, atque durable. Verum id persuadere non facile videtur. Optabat insuper memoriam sui vel in amicis, vel in libris relinquere. Locorum mutatione et ipse utebatur plurimum. Moritur eo quo diximus modo, tertiodecimo Philippi regis anno, ut Phavorinus in tertio Commentariorum refert, à quo et objurgatum fuisse illum Theopompus auctor est. Myronianus in Similibus ait, Philonem meminif-

καὶ γὰρ ἔχει μειρακιώδεις τὸ πρόβλημα Δικαίρχως δὲ καὶ τὸν τρόπον τῆς γραφῆς ὅλον ἐπιμέμμεται, ὡς Φορτίον. ὁ γούν Πλάτων λέγεται, θεασάμενος τινὰ κυβεύοντα, αἰτιασασθαι. τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς ἐπὶ μικροῖς. Ἀλλὰ τὸ γε ἔθος, εἶπεν, οὐ μικρὸν. ἐρωθῆεις εἰ ἀπομνημονεύματι αὐτοῦ ἔσται ὡς περὶ τῶν πρότερον, ἀπεκρίνατο, ὀνόματος δὲ τυχεῖν πρῶτον, εἶτα πολλὰ ἔσται. 125 εἰσελθόντος ποτε Ξενοκράτους, εἶπε μαστιγῶσαι τὸν παῖδα· αὐτὸν γὰρ μὴ δύνασθαι, διὰ τὸ ὀργισθῆναι. * ἀλλὰ καὶ πρὸς τινὰ τῶν παιδῶν, Μαστιγῶστο ἂν, εἶπεν, εἰ μὴ ὀργισθῆσθαι. ἐφ' ἵππου καθίσας, εὐθὺς κατέβη, Φησὶς εὐλαβεῖσθαι μὴ ἵππου Φιλῆ ληφθῆναι. τοῖς μεθύουσι συνεβούλευε κατοπτρίζεσθαι· ἀποστῆσθαι γὰρ τῆς τοιαύτης ἀσχημοσύνης. 127 πίνειν δ' εἰς μέθην οὐδαμῶ πρέπον εἶλεγε, πληρὴν ταῖς ἑορταῖς τοῦ καὶ τὸν οἶνον δούτος θεοῦ. καὶ τὸ πᾶν δὲ καθεύδειν ἀπήρσεν αὐτῷ. ἐν γούν τῶν νόμων Φησὶ, 128 Κοιμώμενος δὲ εὐδεις οὐδενος ἀξιος εἶναι δὲ ἥδιστον τῶν ἀκουσμάτων τὴν ἀληθειαν οἶδε, τὸ λέγειν τ' ἀληθῆ. καὶ περὶ ἀληθείας δ' 129 ἐν ταῖς νόμοις Φησὶν οὕτως, * Καλὸν μὲν ἡ ἀληθεια, ὡ ἕνε, καὶ μόνιμον· εἶκος δὲ οὐ ῥάδιον πείθειν. ἀλλὰ καὶ ἤξιον μνημόσυνον αὐτοῦ λείπεσθαι ἢ ἐν φίλοις, ἢ ἐν βίβλοις. ἐξετόπιζε δὲ καὶ αὐτὸς τὰ πλείστα, κατὰ τινες Φασὶ. καὶ ἐτελευταίῳ μὲν ὀϊομεν τρόπον, 130 Φιλίππου βασιλευστος ἔτος τρισκαιδεκατον, κατὰ καὶ φαβαρίνος Φησὶν ἐν ἀπομνημονεύματι τρίτῳ· ὕφ' οὗ καὶ ἐπιτιμηθῆναι Φησὶν αὐτὸν θεόσποντος. Μυρωνιανὸς δ' ἐν ὁμοίαις Φησὶ, φίλωνα παροιμίας

125 Habet enim quaestio quiddam juvenile. [Qua] videlicet quaritur, πένοντο χαμῆναι μὴ ἴσται μάλλον ἢ ἴσται. Ἀλλὰ.
 126 Εἰσελθόντος ποτε Ξενοκράτους [Noctissimum & testatissimum hoc Platonis factum. Simile est quod de Archytha Tarentino narrat alii. H. Calaub.
 Intervenit aliquando Xenocratem in quibusdam sermone juffit. [Plutarchus, qui in libro περὶ καλῶν ἀγῶνῶν, idem Platonis dictum refert, non Xenocratem, sed Speusippum scribit. Plátων δὲ, inquit, ἄλλῳ λόγῳ καὶ βούλομαι θυμῶν, τὸν τῆς ἀλλήλεις αὐτῶν Σπουσιπποῦ καλῆς, τούτῳ, ἔφησεν, ἀπελάθει κέρτερον. ἐν μὲν γὰρ πᾶν θυμῶνται. Ἀλλὰ.
 127 In legibus quiddam est veritas, d hoesper, atque durable. Verum id persuadere non facile videtur. Optabat insuper memoriam sui vel in amicis, vel in libris relinquere. Locorum mutatione et ipse utebatur plurimum. Moritur eo quo diximus modo, tertiodecimo Philippi regis anno, ut Phavorinus in tertio Commentariorum refert, à quo et objurgatum fuisse illum Theopompus auctor est. Myronianus in Similibus ait, Philonem meminif-

127 Ad ebrietatem usque potare nunquam decorum esse videtur. [Hoc quidem totidem verbis scriptum est apud Platonem in 6. de legibus c. 564. quem ipsum locum citat Athenaeus lib. 3. c. 213. 11. Idem.
 128 Κοιμώμενος δὲ οὐδεις οὐδενος ἀξιος εἶναι δὲ ἥδιστον τῶν ἀκουσμάτων τὴν ἀληθειαν οἶδε, τὸ λέγειν τ' ἀληθῆ. καὶ περὶ ἀληθείας δ' ἐν ταῖς νόμοις Φησὶν οὕτως, * Καλὸν μὲν ἡ ἀληθεια, ὡ ἕνε, καὶ μόνιμον· εἶκος δὲ οὐ ῥάδιον πείθειν. ἀλλὰ καὶ ἤξιον μνημόσυνον αὐτοῦ λείπεσθαι ἢ ἐν φίλοις, ἢ ἐν βίβλοις. ἐξετόπιζε δὲ καὶ αὐτὸς τὰ πλείστα, κατὰ τινες Φασὶ. καὶ ἐτελευταίῳ μὲν ὀϊομεν τρόπον, 130 Φιλίππου βασιλευστος ἔτος τρισκαιδεκατον, κατὰ καὶ φαβαρίνος Φησὶν ἐν ἀπομνημονεύματι τρίτῳ· ὕφ' οὗ καὶ ἐπιτιμηθῆναι Φησὶν αὐτὸν θεόσποντος. Μυρωνιανὸς δ' ἐν ὁμοίαις Φησὶ, φίλωνα παροιμίας
 129 En τῶν νόμων Φησὶν οὕτως [Libro secundo. Idem.
 130 Philippo tertium decimum annum regnante. [Incepit regnare Philippus anno primo centesimae quintae Olympiadis: Plato autem moritur anno primo centesimae octavae Olympiadis. Ita inter initium Philippi regni, & mortem Platonis tres Olympiades
 A 2

μεμονεύειν πρὸς τῶν Πλάτωνος Φειρών, ὡς αὐ-
τοῖς αὐτοῦ τελευτήσαντος, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ἀκα-
δημία, ἔθα τὸν πλείστον χρόνον διετέλεσε Φι-
λοσοφῶν. * ἔθεν καὶ Ἀκαδημαϊκὴ προσηγορεύθη
ἢ ἀπ' αὐτοῦ αἰρεσις, καὶ παρεπέμφθη πανδημεί
πρὸς τῶν αὐτῶν, * διαβήμενος τούτων τὸν τρό-
πον.

112 Τὰδε κατέλιπε Πλάτων καὶ διέθετο
113 τὸ ἐν Φιστιάδων χωρίον, ὃ γείτων βορράθεν
ἢ ὄδες ἢ ἐκ 114 τοῦ Κηφισιάσιν ἱεροῦ, νόθεν τὸ Ἡ-
ράκλειον τὸ ἐν Ἡφαιστιάδων, πρὸς ἡλίου δε ἀνιόν-
τος 115 Ἀρχίστρατος φρεάριος, πρὸς ἡλίου δε δυο-
μένου 116 Φίλιππος Χολιδεύς, καὶ μὴ ἐξίστω τοῦ-
το μηδὲν μήτε ἀποδόσθαι, μήτε ἀλλάξασθαι,
ἀλλ' ἔστω Ἀδεϊμάντου τοῦ παιδίου 117 εἰς τὸ δυ-
γατόν. * 118 καὶ τὸ ἐν Εἰρυσιάδων χωρίον, ὃ παρὰ
Καλλιμάχου ἐπιράμνη, ὃ γείτων βορράθεν Εὐ-
ρυμέδων Μυρρινούσιος, νόθεν δε 119 Δημοστράτος
Ευπετέρων, πρὸς ἡλίου ἀνιόντος Εὐρυμέδων Μυρ-
ρινούσιος, πρὸς ἡλίου δυομένου Κηφισσίας, ἀργυ-
ρίων μνάς τρεῖς· Φιάλην ἀργυρῶν, ἔλκευσαν
120 ἢ ἔκ εἰς κυμβεῖον ἄγων μ' εἰ δακτύλιον χρυσοῦν,
καὶ ἐνάτιον χρυσοῦν, ἀγαντα συνάμφω δ' δραχ-
μάς, ὀβολούς τρεῖς. Εὐκλείδης ὁ λιθοτόμος ὀφέ-

se proverbii de Platonis pediculis, quasi sic
ille defecerit. Sepultus est autem in Aca-
demia, ubi plurimum temporis philoso-
phatus fuerat. * Unde et quae ab eo fluxit
secta Academica est appellata. Corpus
ejus elatum magna eorum qui ibi habita-
bant frequentia. Ejusmodi fuit ipsius tes-
tamentum.

Hae reliquit Plato atque legavit :
Hephaestideum fundam, cui ab aquilone
vicina via est, quae ducit à templo Cephis-
tadium : ab austro Heracleum Hephaestia-
dam : ab ortu folis Arcestratus Phrearius :
ab occasu Philippus Cholidenfis. Hanc au-
tem nemini licitum sit aut vendere, aut a-
lienare, sed fit Adimanti filii quantum fieri
potest. * Enefesiadumque fundum quem
emi à Callimacho, cui ab aquilone vicini-
us est Eurymedon Myrrhinusius : ab au-
stro Demotratus Xypeteron : ab ortu Eu-
rymedon Myrrhinusius : ab occasu Cephi-
sus. Argenti minas tres, argentem phi-
alam pendentem drachmas CLXV. Cym-
bium ponderis drachmarum XLV. Anu-
lum aureum, et in aureum auream, ambo
drachmas quatuor et tres obolos penden-
tia. Euclides lapicida mihi debet minas

interjēcte sunt, hoc est, duodecim anni. ratio ergo ar-
parcet. Aldob.
111 Testamento ejusmodi factu. De Platonis testa-
mento mentionem facit Athenæus lib. 12. c. 250.
his verbis. ὅτι οὗ Πλάτων πρὸς τῆν ἀκαδημίαν καὶ φει-
ρόν, ὅς τις ἴψου ἐσχάτον τὸν σὺν δόξος χροῖα ἐν
τῷ θαλάτῃ αὐτῷ ἀποδόμει διαθήκας, ἐν κομμάτι,
ἐν τάφῳ ἰδέτω.
112 Τὰδε κατέλιπε Πλάτων καὶ διέθετο] Prorsus aut
falsæ sunt & confictæ, ut alia multa, hæc testamenti Pla-
tonici tabulæ : aut hæc Apuleii falsæ sunt. Patrimo-
nium in hereditate quæ Academicis junctis fuit. Et in duo-
bus ministris Et in prætoribus quæ diis supplicabat, reliquit.
Ante tantum quantum puer nobilitati insigne in auri-
cula gestavit. II. Casaub.
113 Επιρυσιαδαίον χωρίον.] Hephæstia oppidum
est nunc ex his, quibus Attica frequentabatur usque
ad Thebesum, à quo video genitivum Græcum, quem
non possessivo nomine interpretari sumus, esse deduc-
tum, sed quæ ratione non video, præsertim si codi-
cem Farnesianum sequamur. Aldob.
114 ἐν Κηφισιασίν.] Hic quoque genitivus
est à Cephælia oppido uno ex his, quæ supra dicta
sunt. Idem.

115 Ἀρχίστρατος Φρεάριος] Scrib. Φρεάριος, Steph.
Philos. Et. II. Casaub.
116 Φίλιππος Χολιδεύς] Legge, Χολιδεύς, ut est a-
dud Stephanum qui hunc locum citat. Καλλιδεύς, aut
δήμος τῆς Λιουριδῶν φυλῆς. ἢ δειμότης, Καλλιδεύς. Λιουρι-
δῶν δὲ ὁ Λιουριδῶν ἢ Διονύσιος Φιλοσόφου ἱστορίας, Καλλιδ-
εύς φων. Sed pro διονύσιον legendum est γίγνη, nisi hic
sit Hermolai, aut ipsius etiam Stephani ἀμαρτήματα με-
μνησθέν. Idem.
117 Εἰς τὸ δυγατόν] Scio hæc verba quibusdam de
mendo esse suspecta : & olim artitri viri cuiusdam do-
cissimi sententia, legentis sic τὸ δυγατόν. Sed & ille va-
nus fuit conjector : & ego non rectè ei sum assensus.
Nam est formula in testamentis usitata. Sic in testa-
mento Epicuri, ὅπως ἂν συνταξάντων Λυκουμάχου
καὶ Τιμοκράτου κατὰ τὸ νόμον τῶν ἐν τῷ νόμῳ διατάξ-
των. & iterum paulo post. Respondet formulæ usita-
tæ in Latinis testamentis quævisque ratioe ut in lege
XLI. 9. Dig. de legatis tit. Idem.
118 Καὶ τὸ ἐν Εἰρυσιαδῶν] Legge, ἐν Εἰρυσιαδῶν. Steph-
phanus, Εἰρυσιαδῶν δήμος τῆς Ἰσσοθωντιδῶν φυλῆς. ἢ
δαιμότης, Εἰρυσιαδῶν τὰ τοιαῦτα, ἐξ Εἰρυσιαδῶν, ἐξ Εἰρυσια-
δῶν, ἐν Εἰρυσιαδῶν. Idem.
119 Δημοστράτος Ευπετέρων] Legge Ευπετέρων. Nide-

tres. Dianam dimitto liberam. Famulos
relinquo, Tychonem, Bictam, Apollo-
niadem, et Dionysium. * Supellectilem et
vafa scripta, quorum habet exemplar De-
metrius. Nulli autem quicquam debeo.
Curatores erunt Sosthenes, Speusippus,
Demetrius, Hegias, Eurymedon, Calli-
machus atque Thraippus. Hoc testamen-
ti ipsius exemplar. Sepulchrum ejus his il-
lustratum est epigrammatibus : quorum
illud primum est,
Justitia cunctis præstans, vitæque modesta,
Hoc situs in tumulo divus Aristeoteles.
Si quæquam ad magnos sapientia vocat
honores,
Hinc citra invidiam vexit et ipsa vi-
tutum.
44 * Item alterum,
Corporæ habes gratiam concessum terra Pla-
tonis,
Mens sed habet superiorem teita bestia
deum.
Divinum quem jam veneratur quisquis ho-
nestus,
Et probus est, ejus vel procul est regio.
Et alud recentius,
Quid monumenta super volucrum regina
volasti?
Tu mihi dic superiorem quam tuare do-
mum.
Divæ ego sublati in caelum feror umbra
Platonis,
At corpus terrenum Attica servat
humus.

45 * Est et nostrum in hac sententiam,
Ni doctum Græcis genuisse Phæbe Plato-
num.

Hermolaum dictione ἑπιπέτῳ qui fuit δήμος τῆς Κε-
προτιδῶν φυλῆς. Idem.
140 Ἐπιπέτῳ δὲ] Intelligit quos alibi vocat ἐπιπε-
δοτάς τῶν ἐν τῇ διαθήκῃ γηγραμμένων : in Theophrasti
testamento. vel τῶν κατὰ τὴν διαθήκην, in testamento
Stratonis. Sunt quoque dispensatores legatorum, sive ex-
equutores testamentorum vocant Jurisconsulti. Græci
ἐπιπέτῳ, ἢ ἐπιπέτῳ, atque ἐπιπέτῳ : voce ambi-
gua, unde nata illa questio de clericis in Novella Leo-
nis xxviii. Vide Jac. Cuiacium ad librum 2. Quest.
Africanæ. Idem.
141 Τετρακοστία πρæstans moralissimam.] In vertendo
hoc epigrammate sequutus sum vulgatam lectionem ;

λεῖ μοι τρεῖς μνάς. Ἄρτεμιν ἀΦήμι ἐλευθέραν.
εἰκάτας καταλείπω, Τύχωνα, Βίκταν, Ἀπολ-
λωνιάδην, Διονύσιον. * σκεῆθ' τὰ γεγραμμένα, 43
ἂν ἔχει τὰ ἀντίγραφα Δημήτριος. ἐΦείλω δ' αὐ-
θέν οὐθέν. 140 ἐπιπέτῳ δὲ, Σωσθένης, Σπεύσιπ-
πος, Δημήτριος, Ηγίας, Εὐρυμέδων, Καλλιμά-
χος, Θρασίππος. καὶ διέθετο μενούσῳ. ἐπεγρά-
φη δ' αὐτῷ ἐπιγράμματα τὰδε.
Πρώτον,
141 Σωφροσύνην προφέρων θνητῶν ἦθει τε δικαίων,
142 Ἐνθάδε δὴ κείται δῖος Ἀριστεoteles.
Εἰ δὲ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχεν ἔ-
παινον,
143 Τοῦτον ἔχει πλείστον, καὶ φθόνος οὐχ
ἔπεται.
Ἄτερον δὲ,
144 Γαῖα μὲν ἐν κέλῳ κρύπτει τὸδε σῶμα Πλά-
τωνος,
Ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξην ἔχει μακάρον.
Τῆσδ' Ἀρίστου, τὸν τις καὶ τηλοῦ ναῖον
Τιμᾶ ἀνὴρ ἀγαθὸς θεῖον ἰδὼτα βίον.
Καὶ ἄλλο δὲ νεώτερον,
145 Αἰετὲ, τίπτε βεβήκας ὑπὲρ τάφου; ἢ τίνας
εἶπέ,
Ἄστεροντα θεῶν οἶκον ἀποσκοπέεις;
Ψυχῆς εἰμὶ Πλάτωνος ἀποπταμένος εἰς
ὄλυμπον
146 Εἰκῶν, σῶμα δὲ τοῦ γηγενῆς Ἀττικῆς ἔ-
χεται.

45 * Est et nostrum in hac sententiam,
Ni doctum Græcis genuisse Phæbe Plato-
num.

quæ eadem est in codice Farnesiano, quamvis in an-
thologia aliter sit impressum, quæ de te suo loco dici-
mus. Aldob.
142 Ἐνθάδε.] In Anthol. Epigr. pag. 191. mex edi-
tionis, legitur Ἐνθάδε καὶ αἰ ἀποτίους Ἀριστεoteles. II.
Steph.
143 Τοῦτον] Ibidem legitur, ὅπως ἔχει πινυλόν,
qui nominativus videtur commodior. Potest tamen
& altero lectio ferri : ut subaudiatur nominativus
ex præcedentibus, & intelligatur τοῦτον τὸν ἑπαινον.
Idem.
144 Εἰκῶν] Γράφεται σῶμα δὲ γῆ γῆ. In epigr. au-
tem, σῶμα δὲ γῆ. Idem.
Aa 3

μασί. δικαί δὲ μοι Πλάτων, ἀκριβώσας τὸ εἶδος, καὶ τὰ πρωτεῖα δικαίως ἀνίστασθαι τοῦ κάλλους οὕτω καὶ τῆς εὐρέσεως ἀποφύεσθαι. ἔστι δὲ διάλογος λόγος ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως συγκείμενος περὶ τινος τῶν φιλοσοφουμένων καὶ πολιτικῶν, μετὰ τῆς προποσῆς ἠθοποιίας τῶν παραλαμβάνοντων προσώπων, καὶ τῆς κατὰ τὴν λέξιν κατασκευῆς, διαλεκτικῆ δέ ἐστι τέχνη λόγων, δι' ἧς ἀνασκευάζομεν τὴ ἠθικὴν ἀποκρίσιν, ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως τῶν

προσδιλεγομένων. * 170 τῶν δὲ λόγων τοῦ Πλατωνικοῦ δύο εἰσὶν ἀνωτάτω χαρακτῆρες. ἓτε ὑψηλῆς καὶ ἄλλοις ἀποκρίσεως, διαίρεται δ' οὐ φιλοσοφικῆς εἰς δύο ἄλλους χαρακτῆρας. θεωρηματικὸν τε, καὶ πρακτικόν. καὶ τῶν, ὁ μὲν θεωρηματικὸς εἰς δύο φυσικὸν καὶ λογικόν. ὁ δὲ πρακτικὸς, εἰς τὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικόν. τοῦ δὲ ζητητικοῦ, καὶ αὐτοῦ δύο εἰσὶν οἱ πρώτοι χαρακτῆρες. ἓτε γυμναστικῆς, καὶ ἀγωνιστικῆς.

ille qui in inquirendo versatur, itidem in duas species scinditur; prima quæ in exercitatione est, vocaturque gymnastica; secunda quæ in certaminibus est, et agonistica dicitur.

Verba Aristotelis extant apud Athenæum, *Ἀριστοτέλης δ' ἔτι πρὸς ποιητῶν* (ait ille libro xi.) οὕτως γράφει, Οὐδὲν οὐδὲ τριμύριον τοῦς καλοῦμένους Σωφροῦς μίμονα μὴ φῶμεν εἶναι λόγος καὶ μίμνησις, ἢ τοῦς Λιξαρμίνου τοῦ Τείου, τοῦς πρώτους γράφοντας τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων. ἀντικεῖν φάσκω ὁ πολυμαθέστατος Ἀριστοτέλης πρὸ Πλάτωνος διαλόγου γεγραμμένοι τὸν Ἀλιξάρμου. *II. Celsus.*

Ἀριστοτέλης ἐν πρώτῳ de poetis Alcxamenium. Athenæus lib. xi. c. 248. 50. idem confirmat, auctore Aristotele in libro de poetis, cuius verba quoque citat, quæ sunt hujusmodi. *Ἀριστοτέλης δ' ἔτι πρὸς ποιητῶν οὕτως γράφει.* οὐδὲν οὐδὲ τριμύριον τοῦς καλοῦμένους Σωφροῦς μίμονα μὴ φῶμεν εἶναι λόγος καὶ μίμνησις, ἢ τοῦς Λιξαρμίνου τοῦ Τείου τοῦς πρώτους γράφοντας τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων. quibus Aristotelis verbis recitat ipse subiungit hæc. ἀντικεῖν φάσκω ὁ πολυμαθέστατος Ἀριστοτέλης, πρὸ Πλάτωνος διαλόγου γεγραμμένοι τὸν Ἀλιξάρμου. *Alab.*

167 *Cum format politius imitasset.* Græcæ: ἀκριβώσας τὸ εἶδος. ita Cicero solet perfectam quandam consuetudinem considerationem explicare. ut in libro De officiis. *Cum venitas,* inquit, *ipsum imitatur in descriptione.* Et de Varronis ad le scriptis in quæst. acad. *Institis,* inquit, *quædam ad eum, quæ sunt magna sine.* Et *imitatione a me politius.* Idem.

168 *Ἐπιτομὴ τοῦ κάλλους.* Legendum τῶν κάλλους. *II. Celsus.*

169 *Τῶν κάλλους.* Γράφεται τοῦ κάλλους pro τῶν κά-

Commentariis tradit. Cæterum Plato meo quidem iudicio id genus excolitur, ut non solum ornate et excolite orationis, verum et ipsius inventionis digniffimè sibi primatum vendicat. Est autem Dialogus ex interrogatione et responfione compositus, de ea re quæ vel philosophiam vel reipublicæ partes attingat, cum decenti et congrua expressione personarum, quæ affumuntur, accurateque compositione verborum. Dialectica est disputandi ars per quam aliquid aut probamus aut improbamus, ex interrogatione itidem, et responfione differentium. * Enimverò Platonicæ orationis geminus stylus est, uterque summus. Alter ex his qui instituit atque imbut; alter, qui in inquirendo versatur. Prior ille in duo distinguitur genera; quorum alterum in speculatione consistit, alterum in actione. Horum quod in speculatione, rursus dividitur in naturæ ac rationale; alterum quod in actione, in morale ac civile dividitur. Porro secundus

170 *Verum Platonicæ sermonis due sunt principes descriptiones.* Græcæ. τῶν δὲ λόγων τοῦ Πλατωνικοῦ δύο εἰσὶν ἀνωτάτω χαρακτῆρες. Ego χαρακτῆρος descriptiones verti auctore Cicerone in Topicis, cuius hæc sunt verba. *addidero etiam descriptiones, quæ sunt χαρακτῆρος vocant.* *Alab.*

171 *Ἐπιτομὴ ἀνωτάτω χαρακτῆρος.* Deceperit Ambrosium vel falsâ lectio (legit enim ἀνωτάτω, inceptè) vel Laërtii concisa oratio. nam ille quidem hoc vult, ἢ ἀνωτάτω διαίρεσις τοῦ Πλατωνικοῦ λόγου εἰς δύο εἰς τὴν χαρακτῆρος. Quid sit τὸ ἀνωτάτω γίνεσθαι etiam pueri norunt. *II. Celsus.*

172 *Quoniam altera in exponendo, altera in inquirendo versatur.* Græcæ. ὅτι ἐρωτητικῆς καὶ ἐζητητικῆς, non dubito quin ἐρωτητικῆς expressivè significet, quæ quidem expositione cum dialogi speciem, five descriptionem significamus, in qua unus quidam docendi partes obtinet, qui aperte de proposita ad disputandum quæstione exponit ea, quæ sentit: quod Plato in Timæo, in Phædro, in Phædone. & in libris Legum observavit: ἐζητητικῆς autem est proculdubio inquirendæ, quæ alteram dialogi speciem complectitur, cum, in qua ille ipse, qui primas obtinet partes, non exponendis his, quæ sentit, sed interrogando, sententiam suam exprimit potius, quam exponit. eujusmodi sunt multi apud Platonem, quos, quia noti sunt, necesse non habeo nominare. *Alab.*

173 *Quoniam altera est exercitativa, altera concersiva.*

Quin

Quin et gymnastica bipartita divisio est; altera velut incunabula exercitationis fovet, vocaturque Mæuetica: altera jam suis viribus nititur, tentatque quid possit, et Piratica dicitur. Agonistica item est bipertita distinctio; alia demonstrationi infervit; alia autem everfioni. Neque sanè nos fugit quosdam alias Platonis dialogorum differentias adferre. * Dicunt enim ex his alios dramaticos, quòd quasi poëma videantur imitari; alios quòd narrationi inferviant, diegematicos; mistos alios appellent. Sed ea sanè distinctio dialogorum scenæ, quàm philosophorum scholæ videntur accommodatior. Sunt ex his quidam qui ad Physicam pertinent, ut Timæus: ad Logicen, ut Politicus, Cratylus, Parmenides et Sophista. Sunt qui ad moralem, ut Apologia, Criton, Phædon, Phædrus, Symposium, Menexenus, Clitophon, Epistola, Philebus, Hipparchus et Anterasta. Ad civilem vero disciplinam pertinent Respublica, Leges, Minos, Epinomis, et Atlanticus. * Ad in-

174 καὶ τοῦ μὲν γυμναστικοῦ, μαιευτικῆς τε καὶ πειραστικῆς. 175 τοῦ δὲ ἀγωνιστικοῦ, ἐνδεικτικῆς καὶ ἀνατρεπτικῆς. οὐ λαμβάνει δ' ἡμᾶς ἔτι τινὲς ἄλλως διαφέρειν τοὺς διαλόγους φασί. * 176 λέ- 50 γουσι γὰρ αὐτῶν τοὺς μὲν δραματικούς, τοὺς δὲ διηγηματικούς, τοὺς δὲ μυκτούς. ἀλλ' ἐκείνοι μὲν τραγικούς, μάλλον ἢ φιλοσόφους τὴν διαφορὰν τῶν διαλόγων προσονομάσαν· εἰσὶ δὲ τοῦ μὲν φυσικοῦ, οἷον ὁ Τιμαῖος. τοῦ δὲ λογικοῦ, ὅτε Πολιτικός καὶ ὁ Κρατύλος, καὶ Παρμενίδης, καὶ Σοφιστής τοῦ δ' ἠθικοῦ, ἢτε Ἀπολογία, καὶ ὁ Κρίτων, καὶ Φαίδων, καὶ Φαίδρος, καὶ τὸ Συμπόσιον, Μενέξενος τε, καὶ Κλειτοφῶν, καὶ Ἐπιστολαί, καὶ Φίληβος, Ἰππάρχος, Ἀντερασταί τοῦ δὲ πολιτικοῦ, ἢτε Πολιτεία, καὶ οἱ Νόμοι, καὶ ὁ Μίνως, καὶ Ἐπινομίς, καὶ ὁ Ἀτλαντικός. * 177 τοῦ 51

174 καὶ τοῦ μὲν γυμναστικοῦ, καὶ ἀγωνιστικοῦ, μα-
 175 μαιευτικῆς τε καὶ πειραστικῆς. 176 λέγουσι γὰρ αὐτῶν τοὺς μὲν δραματικούς, τοὺς δὲ διηγηματικούς, τοὺς δὲ μυκτούς. ἀλλ' ἐκείνοι μὲν τραγικούς, μάλλον ἢ φιλοσόφους τὴν διαφορὰν τῶν διαλόγων προσονομάσαν· εἰσὶ δὲ τοῦ μὲν φυσικοῦ, οἷον ὁ Τιμαῖος. τοῦ δὲ λογικοῦ, ὅτε Πολιτικός καὶ ὁ Κρατύλος, καὶ Παρμενίδης, καὶ Σοφιστής τοῦ δ' ἠθικοῦ, ἢτε Ἀπολογία, καὶ ὁ Κρίτων, καὶ Φαίδων, καὶ Φαίδρος, καὶ τὸ Συμπόσιον, Μενέξενος τε, καὶ Κλειτοφῶν, καὶ Ἐπιστολαί, καὶ Φίληβος, Ἰππάρχος, Ἀντερασταί τοῦ δὲ πολιτικοῦ, ἢτε Πολιτεία, καὶ οἱ Νόμοι, καὶ ὁ Μίνως, καὶ Ἐπινομίς, καὶ ὁ Ἀτλαντικός. * 177 τοῦ

igitur in dialogis *πειραστικῆς* aut arrogantiam sophistarum accusamus, aut eorum opiniones evertemus: quod dialogi genus *ἀνατρεπτικόν* appellatur: ideo alteram speciem *ἀνατρεπτικόν*, alteram *everfionem* appellavimus. *Idem.*

176 *Aliquis ex his dramaticos esse.* Ego hoc verbum tanquam Græcum usurpavi, non Latinum, circutione autem verborum in voce satis nota Latine exprimentida ut nolui, ne circutio ipsa obscuritatem rei majorem adferret, quàm fit Græco vocabulo pro Latino usus esse: quod tamen non semper faciendum esse puto. *Idem.*

177 *In insinuendo versantur Alcibiades, Theages, Lyfus, Laches.* Carolus Sigonius, in libro de dialogo ait Laërtium tria genera dialogorum, hoc est dramaticis, & cum, qui narratione consistat, & mixtum ex his duobus, apud Platonem reperiri, prodidisse, & quo secundo genere Lyfim & Politiam collocaviffim quo dupliciter Laërtium reprehendere videtur. Primum, quod tria illa genera non nisi duobus generibus existimaverit. cum tamen non nisi duobus generibus, ut ille putat, Plato fit usus, dramatico scilicet & mixto: secundo quod Lyfim & Politiam sub secundo genere collocaverit, eo videlicet quod narratione consistat. Ego, ut eam nunc quæstionem ornitatem, an dialogi apud Platonem fuisse generis aliquid reperiantur nec ne, in quo ad ejus sententiam longissime absum, illud certe, quod ad Laërtii definitionem pertinet, præterire non possum. Tantum enim abest, ut Laërtius ea tria genera dialogorum reperiri apud Platonem affirmaverit, ut ipsam illam divisionem, unde ea genera nascuntur tria, non modo non sequatur, sed etiam rejiciendam esse arbi-

174 *καὶ τοῦ μὲν γυμναστικοῦ, μαιευτικῆς τε καὶ πειραστικῆς.* 175 *τοῦ δὲ ἀγωνιστικοῦ, ἐνδεικτικῆς καὶ ἀνατρεπτικῆς.* οὐ λαμβάνει δ' ἡμᾶς ἔτι τινὲς ἄλλως διαφέρειν τοὺς διαλόγους φασί. * 176 *λέγουσι γὰρ αὐτῶν τοὺς μὲν δραματικούς, τοὺς δὲ διηγηματικούς, τοὺς δὲ μυκτούς.* ἀλλ' ἐκείνοι μὲν τραγικούς, μάλλον ἢ φιλοσόφους τὴν διαφορὰν τῶν διαλόγων προσονομάσαν· εἰσὶ δὲ τοῦ μὲν φυσικοῦ, οἷον ὁ Τιμαῖος. τοῦ δὲ λογικοῦ, ὅτε Πολιτικός καὶ ὁ Κρατύλος, καὶ Παρμενίδης, καὶ Σοφιστής τοῦ δ' ἠθικοῦ, ἢτε Ἀπολογία, καὶ ὁ Κρίτων, καὶ Φαίδων, καὶ Φαίδρος, καὶ τὸ Συμπόσιον, Μενέξενος τε, καὶ Κλειτοφῶν, καὶ Ἐπιστολαί, καὶ Φίληβος, Ἰππάρχος, Ἀντερασταί τοῦ δὲ πολιτικοῦ, ἢτε Πολιτεία, καὶ οἱ Νόμοι, καὶ ὁ Μίνως, καὶ Ἐπινομίς, καὶ ὁ Ἀτλαντικός. * 177 *τοῦ*

175 *Concertationis autem sunt accusatio & everfio.* Græcæ. τῶν δὲ ἀγωνιστικῶν ἐνδεικτικῆς, καὶ ἀνατρεπτικῆς. Ego ἐνδεικτικῶν dialogum, *accusationem* transulit ἐνδεικτικῶν enim nihil aliud est quam *accusare*. Quoniam

DIOGENES LAËRTII.

Bb

δε μεινυτιού, 178 Αλκιβιάδας, Θεάγης, Λύσις, Theages, Lyſis, Laches. In tentando verſantur Euthyphron, Menon, Ion, Charmides, Theætetus. In accuſando, Protagoras: In evertendo, Euthydemus, Hippia duo, Gorgias. Itaque de dialogo quidnam fit, et quæ nam ſint ejus differentia, hæcenus. Quoniam verò infinita contentio eſt, aliis dicentibus ipſum dogmata inferre, aliis negantibus, age de his quoque videamus. Dogmatilæ proprium eſt dogma afferre, ſicut et legiſlatoris, leges inſtituere. Porro dogmata five decreta dupliciter vocantur, et quæ opinamur, et opinio ipſa. * Ex his autem quod opinamur 52 propoſitio eſt. Opinio autem perſuaſio ipſa five opinatio. Plato igitur quæ percepit, ea exponit; quæ verò ſunt falſa, coarguit. De rebus incertis non definit. Atque de his quidem quæ ipſe opinatur, quatuor inducit perſonas, Socratem, Timæum, Athenienſem hoſpitẽ, peregrinum Eleatem. Sunt autem peregrini non, ut quidam opinantur, Plato et Parmen-

teur. quippe quæ potius à tragedia, quàm à philoſophia petita eſſe videantur. Lyſim autem & Politiam non ſub genere dialogorum, qui narratione conſtant, ut Sigonius opinatur, ſed ſub genere illoꝝum, qui *μεινυτικοί* vocantur, collocavit. quippe qui dialogos Platonis ſub ejus diviſionis generibus collocat, quam probat; non ejus, quam non probat. *Idem.*

178 Αλκιβιάδας.] Reponendum fuſſe Αλκιβιάδα (ut hæbent quidam vet. cod.) pro Αλκιβιάδος, ſc̄ licet quæſtionem etiam appareat, ubi ſit mentio Αλκιβιάδου διοτίτου, & Αλκιβιάδου του μιλῆτος. Henr. Steph.

179. *Et alii decreta ipſius eſſe volunt.* Quod in proœmio hujus libri conſulto prætermiſi. ut me hæc reſervarem, id hoc loco faciendum eſſe videatur, ut quid proprie decretum ſit, aperiam; deinde utrum Plato decreta quædam habuerit, exponam. Et quantum videtur primæ quæſtionis, ex his, quæ à Lærtio hic allata ſunt reſponderi poſſe, ut videlicet decretum ſumptionem eſſe dicamus, ſic enim propoſitionem appello, tamen illud etiam nondum liquet. quibus ſumptionibus decreta continentur; non enim omnibus. Decreta igitur ea apud philoſophos dicuntur, quæ ſingularium ſectarum auctoꝝibus à principio placuerunt. verbi cauſa, decretum eſt apud Platonem. Quæ ſub eterniſſimi ſenſum cadunt, hæc à nobis cerni non intromittendis rerum formis, ſed extra mittendis habitibus; & reliqua ejuldem generis, cujus quidem definitio, ut alios taceam, auctorem habeo doctiſſimum virum S. Auguſtini in primo libro Quæſt. Evangelicarum, in quotta ſcribit. *Dogmata autem ſunt*

178 Quorum autem falſa teſtaturuntur, introducit Thraſymachum.] Quos nominat, omnes ſophiſte ſunt, qui vel tempore Platonis, vel paulo ætate ſuperiores, illuſtres fuerunt. *Idem.*

183 Thraſymachum.] Eum dicit, qui apud Platonem in primo de Republ. cum Socrate de juſtitia diſputat, de quo eſt apud Ariſtotelem in extremo libro Sophiſtarum reprehentionum. *Idem.*

184 Calliclem.] Qui à Platone in principio Gorgiæ inducitur. Gorgiæ amicus, apud quem etiam diverſabat. Plato c. 303. *Idem.*

185 Polam.] Agrigentinum, qui, cum Gorgias ipſe victus in diſputatione à Socrate conſuſſet, ſermonem nova diſputatione cum Socrate inſtituta excepit. Plato in Gorgia. *Idem.*

186 Gorgiam.] Qui in conventu quæſtionem poſcere ſolebat, jubens auditorum unumquemque ponere de quo vellet audire, quemadmodum & pluribus locis Cicero ſcribit, & ipſemet apud Platonem facitur. Rogatus enim à Charæpho, Socratis audite, utrum profiteretur ſit ad omnia, quæ interrogaretur, reſpondere poſſe. his verbis reſpondit, ἀλλ' ἢ ὁ Χαιρέφης, καὶ γὰρ δὴ τὸ αὐτὰ ταῦτα ἀπαγγέλλεται, καὶ λόγῳ ἐστὶν ὅτις μὴ πὸν ἠρώτα καὶ οὐδὲν πολλὸν ἐπιπύει, ut arrogantia ſophiſtarum propria plena, citat Alexander Aphrodiſienſis in commentario *ἵς τοῖς σοφιστικῶς διλογῶν* Ariſtotelis, ex quibus elicit Sophiſticam facultatem omnia ſe ſcire profiteri. *Idem.*

187 Protagoram.] Quem etas illa ſophiſtem omnium ſapientiſſimum putabat, quemadmodum ſub perſona ſodalis Socratis, Plato in Protagora tradit his

ſituationem pertinent Alcibiades duo, Theages, Lyſis, Laches. In tentando verſantur Euthyphron, Menon, Ion, Charmides, Theætetus. In accuſando, Protagoras: In evertendo, Euthydemus, Hippia duo, Gorgias. Itaque de dialogo quidnam fit, et quæ nam ſint ejus differentia, hæcenus. Quoniam verò infinita contentio eſt, aliis dicentibus ipſum dogmata inferre, aliis negantibus, age de his quoque videamus. Dogmatilæ proprium eſt dogma afferre, ſicut et legiſlatoris, leges inſtituere. Porro dogmata five decreta dupliciter vocantur, et quæ opinamur, et opinio ipſa. * Ex his autem quod opinamur 52 propoſitio eſt. Opinio autem perſuaſio ipſa five opinatio. Plato igitur quæ percepit, ea exponit; quæ verò ſunt falſa, coarguit. De rebus incertis non definit. Atque de his quidem quæ ipſe opinatur, quatuor inducit perſonas, Socratem, Timæum, Athenienſem hoſpitẽ, peregrinum Eleatem. Sunt autem peregrini non, ut quidam opinantur, Plato et Parmen-

teur. quippe quæ potius à tragedia, quàm à philoſophia petita eſſe videantur. Lyſim autem & Politiam non ſub genere dialogorum, qui narratione conſtant, ut Sigonius opinatur, ſed ſub genere illoꝝum, qui *μεινυτικοί* vocantur, collocavit. quippe qui dialogos Platonis ſub ejus diviſionis generibus collocat, quam probat; non ejus, quam non probat. *Idem.*

178 Αλκιβιάδας.] Reponendum fuſſe Αλκιβιάδα (ut hæbent quidam vet. cod.) pro Αλκιβιάδος, ſc̄ licet quæſtionem etiam appareat, ubi ſit mentio Αλκιβιάδου διοτίτου, & Αλκιβιάδου του μιλῆτος. Henr. Steph.

179. *Et alii decreta ipſius eſſe volunt.* Quod in proœmio hujus libri conſulto prætermiſi. ut me hæc reſervarem, id hoc loco faciendum eſſe videatur, ut quid proprie decretum ſit, aperiam; deinde utrum Plato decreta quædam habuerit, exponam. Et quantum videtur primæ quæſtionis, ex his, quæ à Lærtio hic allata ſunt reſponderi poſſe, ut videlicet decretum ſumptionem eſſe dicamus, ſic enim propoſitionem appello, tamen illud etiam nondum liquet. quibus ſumptionibus decreta continentur; non enim omnibus. Decreta igitur ea apud philoſophos dicuntur, quæ ſingularium ſectarum auctoꝝibus à principio placuerunt. verbi cauſa, decretum eſt apud Platonem. Quæ ſub eterniſſimi ſenſum cadunt, hæc à nobis cerni non intromittendis rerum formis, ſed extra mittendis habitibus; & reliqua ejuldem generis, cujus quidem definitio, ut alios taceam, auctorem habeo doctiſſimum virum S. Auguſtini in primo libro Quæſt. Evangelicarum, in quotta ſcribit. *Dogmata autem ſunt*

180 Plato igitur quæ percepit, hoc enunciat.] Putat igitur aliquid percipi poſſe, vel ex Lærtii ſententia. *Idem.*

181 De incertis aſſerſum ſuſtinet.] Græce: *περὶ τῶν ἀβέβαιον ἐπιπύει*. ita Cicero vertit in quæſt. Acad. *cas* inquit, *aiso incerta, quæ ἀβέβαια* Græc. *Idem.*

182 Quorum autem falſa teſtaturuntur, introducit Thraſymachum.] Quos nominat, omnes ſophiſte ſunt, qui vel tempore Platonis, vel paulo ætate ſuperiores, illuſtres fuerunt. *Idem.*

183 Thraſymachum.] Eum dicit, qui apud Platonem in primo de Republ. cum Socrate de juſtitia diſputat, de quo eſt apud Ariſtotelem in extremo libro Sophiſtarum reprehentionum. *Idem.*

184 Calliclem.] Qui à Platone in principio Gorgiæ inducitur. Gorgiæ amicus, apud quem etiam diverſabat. Plato c. 303. *Idem.*

des, ſed ſigmenta ſine nomine ſunt. Quando et Socratis atque Timæi verba dum loquitur, pro decretis infert Plato. Qui de falſis coarguantur, inducit Thraſymachum, Calliclem, Polum, Gorgiam et Protagoram: præterea Hippiam, atque Euthydemum, et hujusmodi cæteros. * At verò cum probationibus et argumenti concluſionibus locus eſt, plurimum utitur inductione, eaque non unica, ſed bipertita. Eſt enim inductio oratio ex veris quibusdam ſimile ſibi verum proprie colligens atque inferens. Ejus ſunt ſpecies duæ, ea quæ ex contrario fit, et quæ ex conſequenti. Quæ igitur ex contrario fit, ejuſmodi eſt, ut interroganti circa omnem reſponſionem contrarium inferatur. Ut exempli cauſa, Pater meus aut alius eſt quàm pater tuus, aut idem. Si igitur alius eſt pater meus quàm pater tuus, cum ſit alius patris, non erit pater. Si idem eſt qui pater meus, idem exiſtens qui pater meus,

μενιδης, ἀλλὰ πλάσματά εἰσιν αἰώνυμα. ἐπεὶ καὶ τὰ Σωκράτους καὶ τὰ Τιμαίου λόγων Πλάτωνος δογματίζε. 182 περὶ δὲ τῶν ψευδῶν ἐλεγχομένους εἰσάγει, εἰόν 183 Θρασύμαχον καὶ 184 Καλλικλέα, 185 καὶ Πῶλον, 186 Γοργίαν τε καὶ 187 Πρωταγόραν. ἐτι δ' 188 Ἰππίαν καὶ 189 Εὐθύδημον, καὶ δὴ καὶ τοὺς ὁμοίους. * 190 πεινούμενος δὴ τὰς ἀποδείξεις πλείω χρῆται τῶ τῆς 191 ἐπαγωγῆς τρόπῳ, οὐ μὴν μονοτρόπως, ἀλλὰ διχῶ. 192 ἐστὶ μὲν γὰρ ἐπαγωγή, λόγος διὰ τιναν ἀληθῶν τὸ ὅμοιον αὐτῶ ἀληθῆς οἰκείως ἐπιφέρειν. δύο δὲ τῆς ἐπαγωγῆς εἰσὶ τρόποι, ὅ τε κατ' ἐναντιώσιν, καὶ ὁ ἐκ τῆς ἀκαλουθίας. ὁ μὲν οὖν κατ' ἐναντιώσιν, ἐστὶν ἐξ οὗ τῶ ἐρωτῶμένου περὶ πᾶσαν ἀπόκρισιν ἀκαλουθῆσιν τὸ ἐναντίον. εἰόν, ὁ ἐμός πατήρ τῶ σῶ πατρί ἢ τοῦ ἑτεροῦ ἐστίν, ἢ ὁ αὐτός. εἰ μὲν οὖν ἑτεροῦ ἐστὶ τοῦ ἐμοῦ πατρός ὁ σός πατήρ, πατήρ ἑτεροῦ ὄν, οὐκ ἂν εἴη πατήρ. εἰ δὲ ὁ αὐτός ἐστὶ τῶ ἐμοῦ πατρί, ὁ αὐτός ἂν τῶ ἐμοῦ πατρί,

182 Quorum autem falſa teſtaturuntur, introducit Thraſymachum.] Quos nominat, omnes ſophiſte ſunt, qui vel tempore Platonis, vel paulo ætate ſuperiores, illuſtres fuerunt. *Idem.*

183 Thraſymachum.] Eum dicit, qui apud Platonem in primo de Republ. cum Socrate de juſtitia diſputat, de quo eſt apud Ariſtotelem in extremo libro Sophiſtarum reprehentionum. *Idem.*

184 Calliclem.] Qui à Platone in principio Gorgiæ inducitur. Gorgiæ amicus, apud quem etiam diverſabat. Plato c. 303. *Idem.*

185 Polam.] Agrigentinum, qui, cum Gorgias ipſe victus in diſputatione à Socrate conſuſſet, ſermonem nova diſputatione cum Socrate inſtituta excepit. Plato in Gorgia. *Idem.*

186 Gorgiam.] Qui in conventu quæſtionem poſcere ſolebat, jubens auditorum unumquemque ponere de quo vellet audire, quemadmodum & pluribus locis Cicero ſcribit, & ipſemet apud Platonem facitur. Rogatus enim à Charæpho, Socratis audite, utrum profiteretur ſit ad omnia, quæ interrogaretur, reſpondere poſſe. his verbis reſpondit, ἀλλ' ἢ ὁ Χαιρέφης, καὶ γὰρ δὴ τὸ αὐτὰ ταῦτα ἀπαγγέλλεται, καὶ λόγῳ ἐστὶν ὅτις μὴ πὸν ἠρώτα καὶ οὐδὲν πολλὸν ἐπιπύει, ut arrogantia ſophiſtarum propria plena, citat Alexander Aphrodiſienſis in commentario *ἵς τοῖς σοφιστικῶς διλογῶν* Ariſtotelis, ex quibus elicit Sophiſticam facultatem omnia ſe ſcire profiteri. *Idem.*

187 Protagoram.] Quem etas illa ſophiſtem omnium ſapientiſſimum putabat, quemadmodum ſub perſona ſodalis Socratis, Plato in Protagora tradit his

verbis, ἀλλὰ γὰρ ὁ Σωκράτης, πάντες τὸν αἴμα ἰταίνοσε, καὶ φησι ἐσφύτασεν οἷα λόγων. *Idem.*

188 Hippiam.] Qui exiguo tempore ſc̄ plus quam centum et quinquaginta minas in Sicilia lucratur eſſe gloriatur, & ex parvo quodam vico plus quam xx. minas abſtulit. Sic enim apud Platonem loquitur. *ἐστὶν γὰρ, ὁ Σωκράτης, οἴσθα τὸν καλὸν περὶ ταῦτα, εἰ γὰρ εἶδεις ὅσοι ἀργύριον ἱργασμαι ἐγώ, θαυμασῶσαι δὲ καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐγώ, ἀφικόμενος δὲ ποτὶ εἰς Σικελίαν, Πρωταγόρου αὐτόθεν ἐπισημειώσας, καὶ ἰσομενέοντας καὶ περιβοητοῦ ὄντος, καὶ πολλοῦ πλούτου ὄν, ἐν ἰλίγῳ χρόνῳ πένυ πλῆος ἠ πεντήκοστα καὶ ἑκατὸν μνᾶς ἱργασάμενος, καὶ οἷός γα χρῆσιν πένυ σμικροῦ ἵνκαου, πλῆος ἠ ἵκατος μνᾶς. Plato c. 386. *Idem.**

189 Euthydemum.] Quem Dionysidorum fratrem efficit Socrates apud Platonem, amboſ auctores ſophiſtas; quos etiam mira ſeltivitate deridet, reſellitque Socrates. Plato c. 268. *Idem.*

190 Ceterum argumentum concludens.] Græce: *πεινούμενος δὴ τὰς ἀποδείξεις*. Cicero in Lucullo. *Itaque argumenti, inquit, concludens, quæ eſt Græce ἀποδείξις ἢ ἀδειξις.* Si ergo ἀποδείξις eſt argumenti concludens, ſequitur ut ἀποδείξις πᾶν ἴτ argumentum concludens. *Idem.*

191 Ἰνδιβίονος ἡστίων γαισιονε.] Græce: *ἐπαγωγῆς τῆσιν*. Cicero *ἐπαγωγῆς ἡνδιβίονος* nominat in libro de inventione. *Ἰνδιβίονος*, inquit, eſt oratio, quæ rebus non ἀβείσις caret aſſerſionem ejus, quæſitionem ἡστίωνος eſt. *Idem.*

192 E'στιν ἂν γὰρ ἐπαγωγή.] Dehis conſule Platonicos: Alcinoum imprimis, qui & plenius & planius illa exponit. *ſf. Calaub.*

54 ὁ ἑμὸς ἀν εἶν πατήρ. * καὶ πάλιν, Εἰ μὴ ἔστι ζῶν ὁ ἀνθρώπος, λίθος ἀνεῖ, ἢ ξύλον. οὐκ ἔστι δὲ λίθος ἢ ξύλον ἐμφυχον γὰρ ἔστι, καὶ ἐξ αὐτοῦ κινεῖται. ζῶν ἀρα ἔστιν, εἰ δὲ ζῶν ἔστι, ζῶν δὲ καὶ κύνων καὶ βοῦς, εἴ ἂν καὶ ἀνθρώπος ζῶν καὶ κύνων καὶ βοῦς. καὶ οὗτος μὲν ὁ τῆς ἐπαγωγῆς κατ' ἐναντίωσιν καὶ μάχην τρόπος ὡς ἐχρήτο, οὐ πρὸς τὸ δογματίζειν, ἀλλὰ πρὸς τὸ διελέγχεσθαι. ὁ δὲ τῆς ἀκαλουθίας ἐστὶ διπλοῦς. ὁ μὲν, τὸ ἐπὶ μέρους ζητούμενον διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους ἀποδεικνύει. 193 ὁ δὲ τὸ καθόλου διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους πιστεύμενος. 194 καὶ ἔστιν ὁ μὲν πρότερος, ρητορικῶς ὁ δὲ δεύτερος, διαλεκτικῶς. οἷον ἐν τῷ προτέρῳ ζητεῖται, εἰ εἶς ἀπέκτεινεν ἀπίδοις, τὸ εὐρησθαι αὐτὸν κατ' ἐκείνου τὸν χρόνον ἡμαρῶν μῆνου. * ῥητορικῶς δ' ἔστιν ὁ τρόπος τῆς ἐπαγωγῆς οὗτος. 195 ἐπειδὴ καὶ ἡ ρητορικὴ περὶ τὰ ἐπὶ μέρους οὐ τὰ καθόλου τῆς πραγματείας ἔχει. ζητεῖ γὰρ οὐ περὶ αὐτοῦ τοῦ δικαίου, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπὶ μέρους δικαίων. 196 ὁ δ' ἕτερος ἐστὶ διαλεκτικῶς, προσποδοιχθέντος τοῦ καθόλου διὰ τῶν ἐπὶ μέρους. οἷον ζητεῖται εἰ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, καὶ εἰ ἐκ τῶν τεθνεώτων οἱ ζῶντες. ὕπερ ἀποδεικνύεται ἐν τῷ περὶ ψυχῆς διὰ τινος καθολικοῦ, ὅτι ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ καθόλου κατασκευάζεται, ἐκ τινῶν ὄντων ἐπὶ μέρους. οἷον ὅτι τὸ καθεύδειν ἐκ τοῦ ἐγρηγορεῖν, καὶ ἀναπαλιν καὶ τὸ μεῖζον ἐκ τοῦ μικροτέρου, καὶ ἀναπαλιν τοῦτο δὲ ἐχρήτο εἰς τὴν τῶν ἑαυτῶ δοκούστων κατα-

In dicitur oratio est, que et variis quibusdam similibus sibi veniens accommodatae conclusioni. Aristoteles i. rhet. inductionem definitis sic ait, ἐπαγωγὴ ἔστι τὸ ἐπὶ τῶν πολλῶν καὶ ἕκαστον ἐπιδημιονοῦσθαι, ὅτι οὕτως ἔχει. καὶ definitio à Laërtii definitione nequaquam abhorret, sed est fere eadem. Quod enim dicitur, simile sibi verum, hoc ostendit, ea, que inducuntur, similia esse debere, quod vero Aristoteles multis, Laërtius quibusdam. Aldob.
193 Ὁ δὲ Reponετὸ καθόλου, & πιστεύμενος post meroe. Henr. Steph.
194 Ac prior quidem rhetoricorum est.] Auctore etiam Aristotele qui in libro rhetor. inductionem rhetoricam exemplum esse dicit. exemplum autem in singulari verfarur, non in communibus. καὶ δὲ, inquit, ἐπιδημιονοῦσθαι ἢ ῥητορικῶς συλλογισμῶν παράδειγμα ἢ, ἐπα-

meus erit pater. * Et rursum: Si animal hominum non est, lapis aut lignum erit. Non est autem lapis aut lignum; animatus quippe est, et ex seipso movetur: animal igitur est. Si autem animal est; animal vero et canis et bos; erit et homo animal, et canis, et bos. Hac igitur inductionis specie que per contrarium fit, ubi rixae locus est, utitur Plato, non ad asserendum dogma, sed ad refellendum quod falsum fuisset obiectum. Est et alia ipsius species, que per consequens, duplex; altera quidem id quod in parte queritur, per id quod est in parte demonstrat: altera quod universaliter per id quod in parte est, probat. Prior illa oratorum; sequens dialecticorum est. Queritur in prima, an ille occiderit. Argumentum est, eo tempore repertum esse eade cruentum. * Est autem, ut diximus, oratorum ac inductionis species. Quippe rhetorice vis et officium est circa particularia, non circa universalia verfarur. Querit enim non de iusto ipso, verum de particularibus iustis. Altera vero dialecticorum; cum prius probatum fuerit universon per partes. Quemadmodum queritur, an sit immortalis anima, et an ex mortuis sint qui vivunt, quod in libro de Anima probatur per universale quoddam, quod contraria ex contrariis fiant. Idque ipsum universale ex quibusdam particularibus conficitur, ut somnus ex vigilia, et contrà, itemque majus ex minore, et contrà. Hac autem specie utebatur ad asserenda que ipsi videbantur.

γνωτὸ ἡτορικῶ. Aldob.
195 Quod rhetorice non in universon, sed in singularibus rebus verfarur.] Non repugnat Aristoteli primo rhetor. in quo nullam attem probat in singularibus verfarur, in quibus numerat rhetoricam facultatem, ita scribens: ἐπιδημιονοῦσθαι τὰ καθόλου. & paulo post, αὐτὸ ἡτορικῶ τὸ καθόλου ἐπιδημιονοῦσθαι. quia Laërtius verisimile illud sive probable, quod rhetorice proposuim est, non ipse hanc locum, sed quæstiones ipsas rhetoricam proprias consideravit, in quibus non queritur utrum homo hominem occiderit, sed utrum Milo Clodium interfecerit. Aldob.
196 Alter est dialecticorum, in quo ex singularibus universon conclusionitur.] Differt ergo dialectica inductione à rhetorica eo, quod conclusionem argumenti communem habet, non singularem. Aldob.

56 * Ceterum ut olim tragediam prius quidem chorus solus agebat; postmodum vero Thespis unum invenit histrionem, ut chorus interdum requisiceret; secundum postea Æschylus adiecit, et tertium Sophocles, atque in hunc modum tragedia consummata est: ita et philosophiæ ratio dudum circa unam tantum physicæ speciem ita vertebatur. Accessit Socrates, et adiecit ethicen. Tertiam Plato dialecticam addidit, et philosophiæ extremam manum apposuit. Thralyllus autem asserit illum juxta tragicum quadriloquium dialogos suos edidisse. Tragedi enim quatuor poematibus certant, Dionysiis, Lenæis, Panathenæis, Chytris. Erat autem quartum poemata Satyricum. Porro quatuor poemata quadriloquia appellabantur.

σκενή. * ὡς περ δὲ τὸ παλαιὸν ἐν τῇ τραγωδίᾳ 197 πρότερον μὲν μόνος ὁ χορὸς διαδραματίζεν, 198 ὕστερον δὲ θεῖσι πρὸς ἑνα ὑπαρκτὴν ἐξέϋεν ὕστερον τοῦ διαναπαύεσθαι τὸ χορὸν, 199 καὶ δεύτερον Λισχύλος, 200 τὸν δὲ τρίτον Σοφοκλῆς, καὶ συνεπλήρωσαν τὴν τραγωδίαν οὕτως καὶ τῆς φιλοσοφίας ὁ λόγος, πρότερον μὲν ἢ μουσειῆς, ὡς ὁ φυσικῶς· δεύτερον δὲ Σωκράτης προσέθηκε τὸν ἠθικὸν τρίτον δὲ Πλάτων τὸν διαλεκτικὸν, καὶ ἐτελεσειούργησε τὴν φιλοσοφίαν. Θρασύλλας δὲ Φησι καὶ κατὰ τὴν τραγικὴν τετραλοκίαν ἐκδοῦναι αὐτὸν τοὺς διαλόγους. οἷον ἐκείνου 201 τέτρασι δράμασιν ἡγωνίζοντο, 202 Διονυσίαις, 203 Ἀθηναίαις, 204 Παναθηναίαις, 205 Χύτραις, ὧν τὰ τέταρτον ἦν Σατυρικόν. τὰ δὲ τέτταρα δράματα 206 ἐ-

197 Prior quidem chorus solus agebat.] Quid ita? quia tragedia ab initio fuit rudis, & ut Aristoteles ait in libro de poetica, ἀπὸ σχηματοῦ, & quia originem habuit à dithyrambicis, quorum opus fuit hymnos quosdam de Bacchi laudibus turmatim canere: ideò à principio choro solo continebatur, quem quidem chorum Julius Pollux 4. libro ex quinquaginta personis constituisse tradit, sed postea triginta quinque detractis personis, ad quindecim redactum esse scribit. Aldob.
198 Posterior Thespis, ut chorus interrogasset, histrionem unum advenire.] Thespis Icaræ natus, que civitas Atticæ fuit, teste Suida, primus fuisse tragicus poeta fertur, qui etiam personam primam invenit. itaque Horatius in epistola sua ad Pisonem de eo sic scribit.
Ignotum tragicæ genus invenisse canense
Dicitur. & plausivi venisse poemata Thespis.
Quod etiam Athenæus confirmare videtur, quanvis de Thespi mentionem non faciat, ita scribens, ἀπὸ μίθους καὶ ὁ τῶν κωμῶν, καὶ ὁ τῶν τραγῶν ἰσθμῶν ἐκ τῆς Ἰκαρίας καὶ ἀπὸ τῆς Ἰωνίας, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τῆς τραγῶν καὶ, ἀφ' οὗ καὶ τραγωδία τὸ πρῶτον καλεῖται κωμῶν. meminuit tamen Thespis Athenæus. c. ii. 29. Aldob.
199 Æschylus secundum.] Idem Aristoteles in libro poetices: καὶ τῶν, inquit, τῶν ὑποκειμένων πλῆθος ἐξ ὧν εἰς δύο πρώτους Æschylus ἤγαγε. Athenæus libro 1. de inventis ab Æschylo sermonem faciens, cum scenæcum pallam invenisse ait adeo honestam, ut ea sacerdotæ etiam uli sint, itidemque multa fastationum genera. Aldob.
200 Sophocles vero tertium.] Consentit cum Aristotele in libro de poetica loco supra citato, ita de Sophocle scribens: τῆς δὲ καὶ σκηνωγραφίᾳ Σοφοκλῆς, ex quo apparet tertiam personam à Sophocle additam tragediæ fuisse. Aldob.

201 Quatuor dramatis certabant.] Tragicos quatuor dramatis, que tetralogias appellarent, solitos esse certare, ostendit etiam Ælianus lib. 2. de var. Hist. cap. 30. loco supra à me citato, in quo de Platone loquens, sic ait. ἐστὶν οὖν τραγῶν, καὶ δὲ καὶ τετραλογία ἡγεμόνατο, καὶ ἑκάστη ἀγωνισία, δύο ἢ τε τῶν ὑποκειμένων τὰ ποιήματα. Aldob.
202 Dionysii.] De Dionysiacis certaminibus Athenæus, auctore Philochoro, sic scribit lib. 11. c. 210. Ἀθηναῖοι τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὸ μὲν πρῶτον ἡριτανίας καὶ πικτικῆς ἰσθμῶν ἐπὶ τῶν θύων, καὶ ἰεραφανισμῶν ἰσθμοῦ. παρα δὲ τῶν ἀγῶν πάντων οἷος αὐτοῖς ἠσχυροῦ, καὶ τραγῶν παραφίητο, καὶ τῆς χοροῖς ἰσθμοῦ ἰσχυροῦ πῆσι, καὶ διονυσιακοῖς, ὅς ἐξομῶντο, ἐρχομὸν πάλιν, &c. que sequuntur, ex quibus apparet ejusmodi certamina Baccho dicata fuisse, de quibus est etiam apud Plutarchum in moralibus. videtur autem dramà dithyrambicum horum certaminum proprium fuisse, propterea quod vel ipse Dionysius sive Bacchus, dithyrambicum vocaretur, quod apparet ex Athenæo loco citato, si que sequuntur post illa, que attulimus, legas. Aldob.
203 Lenæis.] Hæc quoque Baccho dicata fuerunt certamina. Bacchus enim Lenæus quoque dicitur, ut omnes scunt. Aldob.
204 Panathenæis.] Hæc Minervæ sacra fuerunt, à quo nomen etiam acceperunt, & ab Erichonio instituta sunt. Fuerunt autem duplicia, magna scilicet ac parva, magna singulari Ialtris, parva quotannis celebrabantur. Aldob.
205 Chytris.] Genus hoc certaminis satyrici fuit, ut ex Laërtii verbis apparet, in quo dramate satyricorum proprio certaretur. Aldob.
206 Ἐκαλεῖται τετραλογία.] Sic et apud Aristophanis (scholiasten sic mentio quædam τετραλογία Πανθηναίων Philochoræ poetæ, in commentariis Avium. Meminit idem alibi Æschyli τετραλογία, ad hunc è Ra-